

Dziennik Urzędowy L 173

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 61

9 lipca 2018

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/956 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji CO₂ z nowych pojazdów ciężkich i zużycia paliwa przez takie pojazdy ⁽¹⁾ 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾ 16
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów 25

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/956

z dnia 28 czerwca 2018 r.

w sprawie monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji CO₂ z nowych pojazdów ciężkich i zużycia paliwa przez takie pojazdy

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wiążący cel zredukowania do 2030 r. wewnętrznych emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce o co najmniej 40 % w porównaniu z 1990 r. został zatwierdzony w konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 23–24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz potwierdzony na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 17–18 marca 2016 r.
- (2) W konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 23–24 października 2014 r. przewidziano, że wyznaczony cel ma zostać zrealizowany wspólnie przez Unię w sposób najbardziej racjonalny pod względem kosztów, a redukcje dotyczyć mają zarówno sektorów objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii (EU ETS), jak i sektorów nieobjętych tym systemem, i do 2030 r. wynieść odpowiednio 43 % i 30 % w porównaniu z rokiem 2005. Porozumienie paryskie ⁽³⁾ określa między innymi długoterminowy cel zgodny z dążeniem do utrzymania wzrostu średniej temperatury globalnej znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz wzywa do kontynuowania wysiłków na rzecz utrzymania tego wzrostu na poziomie 1,5 C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej. Konieczne jest by wszystkie państwa członkowskie uczestniczyły w tych wysiłkach, a wszystkie sektory gospodarki, w tym transport, przyczyniały się do osiągnięcia wspomnianego ograniczenia emisji uzgodnionego przez Radę Europejską i do realizacji długoterminowych celów Porozumienia paryskiego.
- (3) Opublikowana przez Komisję w lipcu 2016 r. Europejska strategia na rzecz mobilności niskoemisyjnej wyznacza ambitny cel, by do połowy obecnego wieku emisje gazów cieplarnianych pochodzące z sektora transportu spadły do poziomu o co najmniej 60 % niższego od poziomu w 1990 r., a następnie były konsekwentnie ograniczane aż do poziomu zerowego.
- (4) Aby cel ten został osiągnięty, należy rozważyć szereg rozmaitych środków. Poza ustanowieniem norm emisji CO₂ dla pojazdów ciężkich czyli samochodów ciężarowych, autobusów i autokarów, środki te mogą obejmować inne działania przyczyniające się do podniesienia efektywności pojazdów ciężkich i zmniejszenia emisji CO₂ z takich pojazdów, takie jak: optymalizacja załadowania, platooning (jazda w kolumnie pojazdów), szkolenie kierowców, stosowanie paliw alternatywnych, programy odnawiania parku pojazdów, stosowanie opon o niskich oporach toczenia, ograniczanie zatorów komunikacyjnych oraz inwestowanie w konserwację infrastruktury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 2.3.2018, s. 95.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2018 r.

⁽³⁾ Porozumienie paryskie (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4).

- (5) Emisje gazów cieplarnianych z pojazdów ciężkich odpowiadają obecnie za około jedną czwartą emisji z transportu drogowego w Unii i szacuje się, że, o ile nie zostaną podjęte dodatkowe środki, w latach 2010–2030 wzrosną o 10 %, a w latach 2010–2050 – o 17 %. W celu przyczynienia się do koniecznych redukcji emisji w sektorze transportu należy wprowadzić skuteczne środki w zakresie ograniczenia emisji z pojazdów ciężkich.
- (6) W swoim komunikacie z 2014 r. w sprawie strategii na rzecz zmniejszenia zapotrzebowania pojazdów ciężarowych na paliwo oraz redukcji emisji CO₂ Komisja uznała, że warunkiem wstępnym wprowadzenia takich środków jest uregulowanie procedury ustalania emisji CO₂ i zużycia paliwa.
- (7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 ⁽¹⁾ zapewnia ramy dla uregulowania takiej procedury. Pomiar przeprowadzony zgodnie z tą procedurą dostarczą rzetelnych i porównywalnych danych dotyczących emisji CO₂ i zużycia paliwa dla każdego pojazdu ciężkiego w odniesieniu do znacznej części parku pojazdów ciężkich w Unii. Nabywca danego pojazdu ciężkiego oraz odnośne państwo członkowskie rejestracji będą mieli dostęp do tych informacji, co przyczyni się do częściowego wyeliminowania luk w wiedzy.
- (8) Firmy transportowe to w dużym stopniu małe i średnie przedsiębiorstwa. Ponadto wciąż nie mają one dostępu do ujednoczonych informacji umożliwiających ocenę technologii efektywności paliwowej czy porównywanie pojazdów ciężkich w celu podejmowania jak najbardziej świadomych decyzji zakupowych i obniżenia przez to rachunków za paliwo, które odpowiadają za ponad jedną czwartą ich kosztów operacyjnych.
- (9) Informacje dotyczące osiągnięć pojazdu ciężkiego pod względem emisji CO₂ i zużycia paliwa powinny być podawane do wiadomości publicznej w celu umożliwienia wszystkim użytkownikom pojazdów podejmowania świadomych decyzji zakupowych oraz w celu zapewnienia wysokiego poziomu przejrzystości. Wszyscy producenci pojazdów ciężkich będą mogli porównywać osiągnięcia swoich pojazdów z osiągnięciami pojazdów innych marek. Zwiększy to zachęty do innowacji i będzie sprzyjać rozwojowi bardziej energooszczędnych pojazdów ciężkich, podnosząc tym samym konkurencyjność. Informacje te zapewnią również decydentom politycznym na poziomie Unii i państw członkowskich solidną podstawę opracowywania strategii politycznych na rzecz upowszechniania bardziej energooszczędnych pojazdów ciężkich.
- (10) W celu uzyskania pełnej wiedzy na temat konfiguracji parku pojazdów ciężkich w Unii, jego rozwoju w czasie oraz potencjalnego wpływu na emisje CO₂ właściwe organy państw członkowskich powinny monitorować i zgłaszać Komisji dane dotyczące rejestracji wszystkich nowych pojazdów ciężkich i przyczep, w tym dane dotyczące mechanizmów napędowych i odpowiednich nadwozi.
- (11) Producenci pojazdów ciężkich powinni zatem monitorować i zgłaszać Komisji wartości emisji CO₂ i zużycia paliwa ustalone dla każdego nowego pojazdu ciężkiego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2017/2400 ⁽²⁾.
- (12) Dostępność danych dotyczących emisji CO₂ i zużycia paliwa dla poszczególnych kategorii pojazdów ciężkich uzależniona jest od tego, kiedy kategorie te zostaną objęte rozporządzeniem (UE) 2017/2400. Aby zapewnić jasność i pewność prawa jeśli chodzi o obowiązki producentów w zakresie monitorowania i sprawozdawczości, w niniejszym rozporządzeniu należy określić daty rozpoczęcia monitorowania i sprawozdawczości dla każdej z kategorii pojazdów ciężkich objętej zakresem jego stosowania. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/2400 dane będą dostępne dla niektórych nowych pojazdów ciężkich zarejestrowanych w 2019 r. Począwszy od 2019 r., producenci powinni być zobowiązani do monitorowania i zgłaszania danych technicznych dotyczących tych pojazdów. Co do pozostałych kategorii pojazdów ciężkich i grup pojazdów ciężkich dane będą dostępne dopiero w późniejszym terminie. Przy ustalaniu dat rozpoczęcia monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do danych dla tych kategorii pojazdów i grup pojazdów należy ustanowić rozsądne ramy czasowe. Biorąc pod uwagę techniczną złożoność związaną z opracowywaniem procedur ustalania emisji CO₂ i zużycia paliwa dla pozostałych kategorii pojazdów ciężkich i grup pojazdów ciężkich, owe ramy czasowe powinny zostać wyznaczone na siedem lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczące homologacji typu pojazdów silnikowych i silników w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i obsługi technicznej pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i dyrektywę 2007/46/WE oraz uchylające dyrektywy 80/1269/EWG, 2005/55/WE i 2005/78/WE (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2400 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 w odniesieniu do określania emisji CO₂ i zużycia paliwa przez pojazdy ciężkie i zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/46/WE oraz rozporządzenie Komisji (UE) nr 582/2011 (Dz.U. L 349 z 29.12.2017, s. 1).

- (13) W interesie publicznym leży, by dane techniczne niezbędne do ustalania emisji CO₂ i zużycia paliwa przez pojazd ciężki były aktywnie udostępniane publicznie, aby zwiększyć przejrzystość specyfikacji pojazdu ciężkiego i powiązanych osiągnięć oraz w celu wspierania konkurencji między producentami. Dane, które są wrażliwe ze względu na ochronę danych osobowych i zapewnienie uczciwej konkurencji, nie powinny być publikowane. Niektóre dane dotyczące aerodynamicznych właściwości pojazdów ciężkich powinny być podawane do wiadomości publicznej w postaci przedziału wartości, tak by uwzględnić kwestie dotyczące uczciwej konkurencji. Zgłaszane dane powinny być podawane do wiadomości publicznej w sposób zapewniający łatwy i bezpłatny dostęp. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla innych praw publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska, m.in. zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (14) Ważne jest, aby system monitorowania i sprawozdawczości był łatwy w obsłudze dla wszystkich przewoźników, niezależnie od ich wielkości i zasobów. Równie istotne jest, aby Komisja aktywnie promowała taki system, w celu zapewnienia, by miał on znaczący wpływ na sektor oraz poszerzenia wiedzy na temat dostępności zgłaszanych danych.
- (15) Przeprowadzana przez Komisję analiza przekazanych przez państwa członkowskie i producentów danych za poprzedni rok kalendarzowy powinna być upubliczniana w taki sposób, aby jasno przedstawione były osiągnięcia parku pojazdów ciężkich w Unii i w każdym państwie członkowskim, a także parków pojazdów poszczególnych producentów. Sposób podawania tej analizy do wiadomości publicznej powinien również umożliwiać porównywanie pojazdów w ramach parków pojazdów jak również porównywanie parków pojazdów pod względem średniego zużycia paliwa i emisji CO₂ dla każdej grupy pojazdów ciężkich w zależności od przeznaczenia.
- (16) Niezbędne jest, aby wartości emisji CO₂ i zużycia paliwa określone zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/2400 prawidłowo odzwierciedlały osiągnięcia pojazdów ciężkich. Dlatego też rozporządzenie to ustanawia przepisy pozwalające na weryfikację i zapewnienie zgodności w zakresie użytkowania narzędzia symulacyjnego, a także w zakresie właściwości powiązanych z emisjami CO₂ i zużyciem paliwa w odniesieniu do odpowiednich części, oddzielnych zespołów technicznych i układów. Ta procedura weryfikacji powinna obejmować badania w warunkach drogowych. W nowych ramach dotyczących homologacji typu określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 ⁽²⁾ przewidziano środki zapewniające, by w przypadku odchylenia producent podejmował działania naprawcze, a w przypadku braku zgodności – by Komisja mogła nakładać grzywny administracyjne. Nowe ramy potwierdzają również, że istotne jest zapewnienie stronom możliwości przeprowadzenia niezależnych badań pojazdów i zapewnienie im dostępu do niezbędnych danych. Komisja powinna monitorować wyniki takich badań weryfikacyjnych i powinna przedstawiać analizę tych wyników w swoim sprawozdaniu rocznym.
- (17) Należy zapewnić, aby monitorowane i zgłaszane dane były rzetelne i wiarygodne. W związku z tym Komisja powinna dysponować środkami umożliwiającymi weryfikację i, w razie konieczności, korektę ostatecznych danych. W wymogach dotyczących monitorowania należy również uwzględnić parametry pozwalające na odpowiednią identyfikację i weryfikację danych.
- (18) Komisja powinna mieć możliwość nałożenia grzywny administracyjnej, jeśli stwierdzi, że dane zgłoszone przez producenta wykazują odchylenie w stosunku do danych zarejestrowanych w ramach rozporządzenia (WE) nr 595/2009, a w szczególności zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 582/2011 ⁽³⁾ i rozporządzeniem (UE) 2017/2400, lub jeśli producent nie przekaze wymaganych danych w mającym zastosowanie terminie. Grzywny te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (19) W oparciu o doświadczenia zdobyte podczas monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do danych dotyczących emisji CO₂ zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽⁴⁾ w odniesieniu do nowych samochodów osobowych oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 ⁽⁵⁾ w odniesieniu do nowych lekkich samochodów dostawczych należy powierzyć Europejskiej Agencji

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 oraz uchylające dyrektywę 2007/46/WE (Dz.U. L 151 z 14.6.2018, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 582/2011 z dnia 25 maja 2011 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz zmieniające załączniki I i III do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 167 z 25.6.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).

Środowiska odpowiedzialność za wymianę takich danych z właściwymi organami państw członkowskich i producentami, a także za zarządzanie ostateczną bazą danych w imieniu Komisji. Należy również w możliwie największym stopniu dostosować procedury monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do pojazdów ciężkich do już obowiązujących procedur dla pojazdów lekkich.

- (20) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących weryfikacji i korekty monitorowanych danych należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (21) W celu zapewnienia, aby wymogi w zakresie danych oraz procedura monitorowania i sprawozdawczości pozostawały przez cały czas odpowiednie do oceny stopnia, w jakim park pojazdów ciężkich przyczynia się do emisji CO₂, w celu zapewnienia dostępności danych na temat nowych i zaawansowanych technologii ograniczania emisji CO₂ oraz na temat wyników badań weryfikacyjnych w warunkach drogowych, a także w celu zapewnienia, by przedziały wartości oporu powietrza pozostały odpowiednie do celów informacyjnych i dla zapewnienia porównywalności, jak również w celu uzupełnienia przepisów o grzywnach administracyjnych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do uzupełnienia dat rozpoczęcia monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do przedmiotowych kategorii pojazdów ciężkich, zmiany wymogów dotyczących danych oraz procedury monitorowania i sprawozdawczości określonej w załącznikach do niniejszego rozporządzenia, określania danych, które mają być zgłaszane przez państwa członkowskie do celów monitorowania wyników badań weryfikacyjnych w warunkach drogowych, zmiany przedziałów wartości oporu powietrza oraz określania kryteriów i metod obliczania oraz poboru grzywnien administracyjnych nakładanych na producentów. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (22) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do emisji CO₂ z nowych pojazdów ciężkich i zużycia paliwa przez takie pojazdy w Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na zakres i skutki działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się wymogi dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do emisji CO₂ z nowych pojazdów ciężkich zarejestrowanych w Unii oraz zużycia paliwa przez takie pojazdy.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do danych dotyczących nowych pojazdów ciężkich przez państwa członkowskie i producentów pojazdów ciężkich.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do następujących kategorii pojazdów:

- a) pojazdy kategorii M₁, M₂, N₁ i N₂ o masie odniesienia przekraczającej 2 610 kg, które nie są objęte zakresem rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, a także wszystkie pojazdy kategorii M₃ i N₃;
- b) pojazdy kategorii O₃ i O₄.

Do celów niniejszego rozporządzenia, pojazdy te określa się jako „pojazdy ciężkie”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1).

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 595/2009.

Artykuł 4

Monitorowanie i sprawozdawczość przez państwa członkowskie

1. Począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r. oraz w odniesieniu do każdego kolejnego roku kalendarzowego, państwa członkowskie monitorują dane określone w załączniku I część A dotyczące nowych pojazdów ciężkich zarejestrowanych po raz pierwszy w Unii.

Do dnia 28 lutego każdego roku, począwszy od roku 2020, właściwe organy państw członkowskich zgłaszają te dane Komisji zgodnie z procedurą sprawozdawczości określoną w załączniku II.

Dane dotyczące nowych pojazdów ciężkich, które były wcześniej zarejestrowane poza Unią, nie podlegają monitorowaniu i zgłaszaniu, chyba że rejestracji takiej dokonano w okresie krótszym niż trzy miesiące przed rejestracją w Unii.

2. Właściwymi organami odpowiedzialnymi za monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do danych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są organy wyznaczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

Artykuł 5

Monitorowanie i sprawozdawczość przez producentów

1. Od dat rozpoczęcia określonych w załączniku I część B pkt 1 producenci pojazdów ciężkich monitorują, w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, dane określone w załączniku I część B pkt 2 dla każdego nowego pojazdu ciężkiego.

Do dnia 28 lutego każdego roku, od dat rozpoczęcia określonych w załączniku I część B pkt 1, producenci pojazdów ciężkich zgłaszają Komisji te dane dla każdego nowego pojazdu ciężkiego wraz z datą symulacji przypadającą w poprzednim roku kalendarzowym, zgodnie z procedurą sprawozdawczości określoną w załączniku II.

Data symulacji jest datą zgłoszoną zgodnie z pozycją 71 w załączniku I część B pkt 2.

2. Każdy producent wyznacza punkt kontaktowy do celów sprawozdawczości w odniesieniu do danych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 6

Centralny rejestr danych dotyczących pojazdów ciężkich

1. Komisja prowadzi centralny rejestr danych dotyczących pojazdów ciężkich (zwany dalej „rejestrem”) zgłaszanych zgodnie z art. 4 i 5.

Rejestr jest publicznie dostępny, z wyjątkiem pozycji a) określonej w załączniku I część A oraz pozycji nr 1, 24, 25, 32, 33, 39 i 40 określonych w załączniku I część B pkt 2. W odniesieniu do pozycji 23 określonej w załączniku I część B pkt 2 wartość ta jest podawana do wiadomości publicznej w postaci przedziału wartości, jak określono w załączniku I część C.

2. W imieniu Komisji rejestrem zarządza Europejska Agencja Środowiska.

Artykuł 7

Monitorowanie wyników badań weryfikacyjnych w warunkach drogowych

1. Aby zweryfikować emisje CO₂ z nowych pojazdów ciężkich i zużycie paliwa przez takie pojazdy, Komisja monitoruje – w przypadku gdy są one dostępne – wyniki badań w warunkach drogowych przeprowadzonych w ramach rozporządzenia (WE) nr 595/2009.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 13 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie danych, które właściwe organy państw członkowskich mają zgłaszać do celów ust. 1 niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”) (Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1).

Artykuł 8

Jakość danych

1. Za poprawność i jakość danych zgłaszanych zgodnie z art. 4 i 5 odpowiadają właściwe organy i producenci. Bezzwłocznie informują oni Komisję o wszelkich błędach wykrytych w zgłoszonych danych.
2. Komisja przeprowadza własną weryfikację jakości danych zgłoszonych zgodnie z art. 4 i 5.
3. W przypadku gdy Komisja zostanie poinformowana o błędach w danych albo na podstawie własnej weryfikacji stwierdzi rozbieżności w zbiorze danych, w stosownych przypadkach podejmuje niezbędne działania w celu skorygowania danych opublikowanych w rejestrze, o którym mowa w art. 6.
4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych określić środki weryfikacji i korekty danych, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 12.

Artykuł 9

Grzywny administracyjne

1. Komisja może nałożyć grzywnę administracyjną w każdym z następujących przypadków:
 - a) jeżeli stwierdzi, że dane zgłoszone przez producenta zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia wykazują odchylenie od danych wynikających z dokumentacji producenta lub ze świadectwa homologacji typu silnika wydanego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 595/2009, a odchylenie jest zamierzone lub jest skutkiem poważnego zaniedbania;
 - b) jeśli dane nie zostały przekazane w terminie, który ma zastosowanie zgodnie z art. 5 ust. 1, a opóźnienie nie może zostać należycie usprawiedliwione.

Do celów weryfikacji danych, o których mowa w lit. a), Komisja konsultuje się z odpowiednimi organami udzielającymi homologacji.

Grzywny administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz nie mogą przekraczać 30 000 EUR w przeliczeniu na pojazd ciężki, którego dotyczy odchylenie danych lub opóźnienie w ich zgłoszeniu, o czym mowa w lit. a) i b).

2. Komisja przyjmuje, na podstawie zasad ustanowionych w ust. 3 niniejszego artykułu, akty delegowane zgodnie z art. 13 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie procedury oraz metod obliczania i pobierania grzywien administracyjnych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Akty delegowane, o których mowa w ust. 2, muszą być zgodne z następującymi zasadami:
 - a) procedura ustanowiona przez Komisję nie może naruszać prawa do dobrej administracji, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym i prawa dostępu do akt, przy jednoczesnym poszanowaniu uzasadnionych interesów w zakresie poufności oraz tajemnicy handlowej;
 - b) przy określaniu wysokości odpowiedniej grzywny administracyjnej Komisja kieruje się zasadami skuteczności, proporcjonalności i odstraszania, uwzględniając, w stosownych przypadkach, wagę i skutki odchylenia lub opóźnienia, liczbę pojazdów ciężkich, których dotyczy odchylenie danych lub opóźnienie w ich zgłoszeniu, dobrą wiarę producenta, stopień staranności i współpracy producenta, powtórzenie, częstotliwość lub czas trwania odchylenia lub opóźnienia, jak również uprzednie kary nałożone na tego samego producenta;
 - c) grzywny administracyjne są pobierane bez zbędnej zwłoki, czemu służy określenie terminu płatności oraz, w stosownych przypadkach, możliwość rozłożenia płatności na kilka rat i etapów.
4. Kwoty grzywien administracyjnych uznaje się za dochody budżetu ogólnego Unii.

Artykuł 10

Sprawozdanie

1. Do dnia 31 października każdego roku Komisja publikuje sprawozdanie roczne zawierające przeprowadzoną przez nią analizę danych przekazanych przez państwa członkowskie i producentów za poprzedni rok kalendarzowy.

2. W analizie tej określa się co najmniej osiągi parku pojazdów ciężkich w Unii oraz w każdym państwie członkowskim, a także osiągi parku pojazdów ciężkich każdego producenta w zakresie przeciętnego zużycia paliwa i emisji CO₂ każdej grupy pojazdów ciężkich dla każdej kombinacji przeznaczenia, obciążenia i paliwa. Analiza uwzględnia również – o ile są dostępne – dane dotyczące stosowania nowych i zaawansowanych technologii ograniczania emisji CO₂, a także alternatywnych mechanizmów napędowych. Ponadto zawiera też analizę wyników badań weryfikacyjnych w warunkach drogowych, które są monitorowane zgodnie z art. 7, jeżeli takie wyniki są dostępne.
3. Komisja przygotowuje analizę przy wsparciu Europejskiej Agencji Środowiska.

Artykuł 11

Zmiana załączników

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 13 w celu zmiany załączników na potrzeby:
 - a) aktualizacji lub dostosowania wymagań dotyczących danych określonych w załączniku I część A oraz część B, jeżeli zostanie to uznane za konieczne w celu zapewnienia dogłębnej analizy zgodnie z art. 10;
 - b) uzupełnienia dat rozpoczęcia w załączniku I część B pkt 1;
 - c) aktualizacji lub dostosowania przedziałów wartości określonych w załączniku I część C, tak aby uwzględnić zmiany w konstrukcji pojazdów ciężkich i zapewnić, by przedziały wartości oporu powietrza pozostały odpowiednie do celów informacji i porównywalności;
 - d) dostosowania procedury monitorowania i sprawozdawczości określonej w załączniku II, tak aby uwzględnić doświadczenia zdobyte w trakcie stosowania niniejszego rozporządzenia..
2. Akty delegowane, o których mowa w ust. 1 lit. b), przyjmuje się do dnia 30 lipca 2025 r.

Artykuł 12

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 13

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2 i art. 11 ust. 1, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 29 lipca 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2 i art. 11 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2 i art. 11 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Przepisy dotyczące danych podlegających monitorowaniu i sprawozdawczości

CZĘŚĆ A: DANE PODLEGAJĄCE MONITOROWANIU I SPRAWOZDAWCZOŚCI PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE:

- a) numery identyfikacyjne pojazdu wszystkich nowych pojazdów ciężkich, o których mowa w art. 2 akapit drugi lit. a) i b), zarejestrowanych na terytorium danego państwa członkowskiego;
- b) nazwa producenta;
- c) marka (nazwa handlowa producenta);
- d) kod nadwozia określony w pozycji 38 świadectwa zgodności, o ile jest dostępny;
- e) w przypadku pojazdów ciężkich, o których mowa w art. 2 akapit drugi lit. a), informacje dotyczące zespołu napędowego określone w pozycjach 23, 23.1 i 26 świadectwa zgodności.

CZĘŚĆ B: DANE PODLEGAJĄCE MONITOROWANIU I SPRAWOZDAWCZOŚCI PRZEZ PRODUCENTÓW POJAZDÓW CIĘŻKICH

1. Daty rozpoczęcia monitorowania i sprawozdawczości w zakresie danych w odniesieniu do kategorii pojazdów ciężkich określonych w art. 2 akapit drugi lit. a) i b):

Kategoria pojazdu ciężkiego	Grupa pojazdów w kategorii pojazdów (jak określono w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2017/2400)	Data rozpoczęcia Monitorowanie	Data rozpoczęcia Sprawozdawczość
N ₁	—	—	—
N ₂	1 i 2	2020 r.	2021 r.
N ₃	3	2020 r.	2021 r.
	4, 5, 9 i 10	2019 r.	2020 r.
	11, 12 i 16	2020 r.	2021 r.
M ₁	—	—	—
M ₂	—	—	—
M ₃	—	—	—
O ₃	—	—	—
O ₄	—	—	—

2. Dane, które mają być monitorowane i zgłaszane:

Nr	Parametry monitorowania	Źródło załącznik IV część I do rozporządzenia (UE) 2017/2400, chyba że określono inaczej	Opis
1	Numer identyfikacyjny pojazdu (VIN)	1.1.3	Identyfikacja pojazdu i jego części
2	Numer certyfikacji silnika	1.2.2	
3	Numer certyfikacji CdxA ⁽¹⁾ (w stosownych przypadkach)	1.8.3	
4	Numer certyfikacji przekładni	1.3.2	
5	Numer certyfikacji osi	1.6.2	
6	Numer certyfikacji opony, oś 1	1.9.2	
7	Numer certyfikacji opony, oś 2	1.9.6	
8	Numer certyfikacji opony, oś 3	1.9.10	
9	Numer certyfikacji opony, oś 4	1.9.14	

Nr	Parametry monitorowania	Źródło załącznik IV część I do rozporządzenia (UE) 2017/2400, chyba że określono inaczej	Opis
10	Kategoria pojazdu (N_1 , N_2 , N_3 , M_1 , M_2 , M_3)	1.1.4	Klasyfikacja pojazdu
11	Konfiguracja osi	1.1.5	
12	Maksymalna masa całkowita pojazdu (t)	1.1.6	
13	Grupa pojazdu	1.1.7	
14	Nazwa i adres producenta	1.1.1	Specyfikacja pojazdu i podwozia
15	Marka (nazwa handlowa producenta)	1.1.7 załącznik IV część II do rozporządzenia (UE) 2017/2400	Najważniejsze specyfikacje silnika
16	Skorygowana rzeczywista masa własna (kg)	1.1.8	
17	Moc znamionowa silnika (kW)	1.2.3	
18	Prędkość obrotowa silnika na biegu jałowym (1/min)	1.2.4	
19	Prędkość znamionowa silnika (1/min)	1.2.5	
20	Pojemność silnika (l)	1.2.6	
21	Rodzaj paliwa wzorcowego silnika (olej napędowy/gaz płynny (LPG)/sprężony gaz ziemny (CNG) itp.)	1.2.7	
22	Opcja certyfikacji stosowana dla wygenerowania C_{dxA} (wartości standardowe/pomiar)	1.8.2	Aerodynamika
23	Wartość C_{dxA} (wartość oporu powietrza)	1.8.4	
24	Nazwa i adres producenta przekładni	—	Najważniejsze specyfikacje przekładni
25	Marka (nazwa handlowa producenta przekładni)	—	
26	Opcja certyfikacji stosowana do tworzenia map strat za pomocą narzędzia symulacyjnego (opcja 1/opcja 2/opcja 3/wartości standardowe)	1.3.3	
27	Rodzaj przekładni (SMT ⁽²⁾ , AMT ⁽³⁾ , APT ⁽⁴⁾ -S ⁽⁵⁾ , APT-P ⁽⁶⁾)	1.3.4	
28	Liczba biegów	1.3.5	
29	Współczynnik przełożenia całkowitego na najwyższym biegu	1.3.6	
30	Rodzaj zwalniacza	1.3.7	
31	Przystawka odbioru mocy (tak/nie)	1.3.8	
32	Nazwa i adres producenta osi	—	Najważniejsze specyfikacje osi
33	Marka (nazwa handlowa producenta osi)	—	
34	Opcja certyfikacji stosowana do tworzenia mapy strat za pomocą narzędzia symulacyjnego (wartości standardowe/pomiar)	1.7.3	
35	Rodzaj osi (np. standardowa, pojedyncza oś napędzana)	1.7.4	
36	Przełożenie osi	1.7.5	

Nr	Parametry monitorowania	Źródło załącznik IV część I do rozporządzenia (UE) 2017/2400, chyba że określono inaczej	Opis
37	Opcja certyfikacji stosowana do tworzenia mapy strat za pomocą narzędzia symulacyjnego (wartości standardowe/pomiar)	1.6.3	Specyfikacje napędu kątownego
38	Przełożenie napędu kątownego	1.6.4	
39	Nazwa i adres producenta opony	—	Najważniejsze specyfikacje opony
40	Marka (nazwa handlowa producenta opony)	—	
41	Wymiary opon na osi 1	1.9.1	
42	Określony współczynnik oporu toczenia wszystkich opon na osi 1	1.9.3	
43	Wymiary opon na osi 2	1.9.4	
44	Osie bliźniacze (tak/nie) na osi 2	1.9.5	
45	Określony współczynnik oporu toczenia wszystkich opon na osi 2	1.9.7	
46	Wymiary opon na osi 3	1.9.8	
47	Osie bliźniacze (tak/nie) na osi 3	1.9.9	
48	Określony współczynnik oporu toczenia wszystkich opon na osi 3	1.9.11	
49	Wymiary opon na osi 4	1.9.12	
50	Osie bliźniacze (tak/nie) na osi 4	1.9.13	
51	Określony współczynnik oporu toczenia wszystkich opon na osi 4	1.9.15	
52	Technologia wentylatora chłodzącego silnik	1.10.1	
53	Technologia pompy wspomagania	1.10.2	
54	Technologia układu elektrycznego	1.10.3	Parametry symulacji (dla każdej kombinacji przeznaczenia/obciążenia/paliwa)
55	Technologia układu pneumatycznego	1.10.4	
56	Przeznaczenie (transport długodystansowy, transport długodystansowy (EMS (?)), regionalny, regionalny (EMS), miejski, gminny, budownictwo)	2.1.1	Obciążenie (zgodnie z definicją zawartą w narzędziu symulacyjnym) (kg)
57	Obciążenie (zgodnie z definicją zawartą w narzędziu symulacyjnym) (kg)	2.1.2	
58	Rodzaj paliwa (olej napędowy/benzyna/gaz płynny (LPG)/sprężony gaz ziemny (CNG) itp.)	2.1.3	Masa całkowita pojazdu w symulacji (kg)
59	Masa całkowita pojazdu w symulacji (kg)	2.1.4	
60	Średnia prędkość (km/h)	2.2.1	Osiągi pojazdu podczas jazdy (dla każdej kombinacji przeznaczenia/obciążenia/paliwa)
61	Minimalna prędkość chwilowa (km/h)	2.2.2	
62	Maksymalna prędkość chwilowa (km/h)	2.2.3	
63	Maksymalne opóźnienie (m/s ²)	2.2.4	
64	Maksymalne przyspieszenie (m/s ²)	2.2.5	
65	Procentowy udział czasu jazdy przy pełnym obciążeniu	2.2.6	

Nr	Parametry monitorowania	Źródło załącznik IV część I do rozporządzenia (UE) 2017/2400, chyba że określono inaczej	Opis
66	Całkowita liczba zmian biegów	2.2.7	
67	Całkowita przebyta odległość (km)	2.2.8	
68	Emisje CO ₂ (wyrażone w g/km, g/t-km, g/p-km, g/m ³ -km)	2.3.13–2.3.16	Emisje CO ₂ i zużycie paliwa (dla każdej kombinacji przeznaczenia/obciążenia/paliwa)
69	Zużycie paliwa (wyrażone w g/km, g/t-km, g/p-km, g/m ³ -km, l/100 km, l/t-km, l/p-km, l/m ³ -km, MJ/km, MJ/t-km, MJ/p-km, MJ/m ³ -km)	2.3.1–2.3.12	
70	Wersja narzędzia symulacyjnego (X.X.X.)	3.1.1	Oprogramowanie i informacje dla użytkowników
71	Data i godzina symulacji	3.1.2	
72	Numer licencji na użytkowanie narzędzia symulacyjnego	—	
73	Skrót kryptograficzny wyników wygenerowanych przez narzędzie symulacyjne	3.1.4	
74	Zaawansowane technologie ograniczania emisji CO ₂	—	Technologie ograniczania emisji CO ₂ w pojeździe
75	Emisje masowe CO ₂ silnika w badaniu WHTC ⁽⁸⁾ (g/kWh)	Pkt 1.4.2 uzupełnienia do dodatku 5 lub pkt 1.4.2 uzupełnienia do dodatku 7 do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 582/2011, w zależności od tego, który z nich ma zastosowanie	Emisje CO ₂ z silnika i jednostkowe zużycie paliwa
76	Zużycie paliwa przez silnik w badaniu WHTC (g/kWh)	Pkt 1.4.2 uzupełnienia do dodatku 5 lub pkt 1.4.2 uzupełnienia do dodatku 7 do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 582/2011, w zależności od tego, który z nich ma zastosowanie	
77	Emisje masowe CO ₂ silnika w badaniu WHSC ⁽⁹⁾ (g/kWh)	Pkt 1.4.1 uzupełnienia do dodatku 5 lub pkt 1.4.1 uzupełnienia do dodatku 7 do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 582/2011, w zależności od tego, który z nich ma zastosowanie	
78	Zużycie paliwa przez silnik w badaniu WHSC (g/kWh)	Pkt 1.4.1 uzupełnienia do dodatku 5 lub pkt 1.4.1 uzupełnienia do dodatku 7 do załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 582/2011, w zależności od tego, który z nich ma zastosowanie	

⁽¹⁾ Opór powietrza.

⁽²⁾ Zsynchronizowana przekładnia manualna.

⁽³⁾ Zautomatyzowana przekładnia manualna lub automatyczna przekładnia uruchamiana mechanicznie.

⁽⁴⁾ Automatyczna przekładnia typu PowerShift.

⁽⁵⁾ „Układ S” oznacza szeregowy układ przemiennika momentu obrotowego i połączonych z nim mechanicznych części przekładni.

⁽⁶⁾ „Układ P” oznacza równoległy układ przemiennika momentu obrotowego i połączonych z nim mechanicznych części przekładni (np. w instalacjach rozdziału mocy).

⁽⁷⁾ Europejski system modułowy (EMS) zgodnie z dyrektywą Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz.U. L 235 z 17.9.1996, s. 59).

⁽⁸⁾ Zharmonizowany ogólnosiwiatowy cykl jezdny w warunkach niestabilnych.

⁽⁹⁾ Zharmonizowany ogólnosiwiatowy cykl jezdny w warunkach ustalonych.

CZĘŚĆ C: PRZEDZIAŁY WARTOŚCI OPORU POWIETRZA (CDxA) DO CELÓW PUBLIKACJI ZGODNIE Z ART. 6

Do celów podawania do wiadomości publicznej wartości CdxA określonej w pozycji 23 zgodnie z art. 6 Komisja wykorzystuje przedziały wartości określone w następującej tabeli, w której przedstawiono odpowiednie przedziały wartości dla każdej wartości CdxA:

Przedział	wartość CdxA [m ²]	
	Min CdxA (CdxA ≥ min CdxA)	Max CdxA (CdxA < MaxCdxA)
A1	0,00	3,00
A2	3,00	3,15
A3	3,15	3,31
A4	3,31	3,48
A5	3,48	3,65
A6	3,65	3,83
A7	3,83	4,02
A8	4,02	4,22
A9	4,22	4,43
A10	4,43	4,65
A11	4,65	4,88
A12	4,88	5,12
A13	5,12	5,38
A14	5,38	5,65
A15	5,65	5,93
A16	5,93	6,23
A17	6,23	6,54
A18	6,54	6,87
A19	6,87	7,21
A20	7,21	7,57
A21	7,57	7,95
A22	7,95	8,35
A23	8,35	8,77
A24	8,77	9,21

ZAŁĄCZNIK II

Sprawozdawczość w odniesieniu do danych i zarządzanie nimi

1. SPRAWOZDAWCZOŚĆ PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

- 1.1. Punkt kontaktowy właściwego organu przekazuje zgodnie z art. 4 dane określone w załączniku I część A za pośrednictwem elektronicznego transferu danych do centralnego repozytorium danych zarządzanego przez Europejską Agencję Środowiska (zwaną dalej „Agencją”).

Punkt kontaktowy powiadamia Komisję i Agencję o przekazaniu danych, wysyłając e-mail na następujące adresy:

EC-CO2-HDV-IMPLEMENTATION@ec.europa.eu

oraz

HDV-monitoring@eea.europa.eu

2. SPRAWOZDAWCZOŚĆ PRZEZ PRODUCENTÓW

- 2.1. Producenci przekazują Komisji bezzwłocznie, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 2018 r. następujące informacje:

- a) nazwę producenta wskazaną na świadectwie zgodności lub świadectwie dopuszczenia indywidualnego;
- b) światowy kod identyfikujący producenta (WMI), zgodnie z definicją w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 19/2011⁽¹⁾, który to kod ma być stosowany w numerach identyfikacyjnych pojazdu nowych pojazdów ciężkich wprowadzanych do obrotu;
- c) punkt kontaktowy odpowiedzialny za przesyłanie danych do systemu Business Data Repository (repozytorium danych biznesowych) Agencji.

Producenci bezzwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach powyższych informacji.

Powiadomienia przesyła się na adresy określone w pkt 1.1.

- 2.2. Nowi producenci wchodzący na rynek bezzwłocznie zgłaszają Komisji informacje, o których mowa w pkt 2.1.

- 2.3. Punkt kontaktowy producenta przekazuje zgodnie z art. 5 ust. 1 dane określone w załączniku I część B pkt 2 za pośrednictwem elektronicznego transferu danych do systemu Business Data Repository zarządzanego przez Agencję. Punkt kontaktowy powiadamia Komisję i Agencję o przekazaniu danych, wysyłając e-mail na adresy określone w pkt 1.1.

3. PRZETWARZANIE DANYCH

- 3.1. Agencja przetwarza dane przekazane zgodnie z pkt 1.1 i 2.3 i rejestruje dane przetworzone w rejestrze.

- 3.2. Zapisane w rejestrze dane odnoszące się do pojazdów ciężkich zarejestrowanych w poprzednim roku kalendarzowym podaje się do wiadomości publicznej do dnia 31 października każdego roku, począwszy od 2020 r., z wyjątkiem danych określonych w art. 6 ust. 1.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 19/2011 z dnia 11 stycznia 2011 r. w sprawie wymagań technicznych w zakresie homologacji typu dotyczących tabliczki znamionowej producenta oraz numeru identyfikacyjnego pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 661/2009 w sprawie wymagań technicznych w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych dotyczących ich bezpieczeństwa ogólnego, ich przyczep oraz przeznaczonych dla nich układów, części i oddzielnych zespołów technicznych (Dz.U. L 8 z 12.1.2011, s. 1).

- 3.3. W przypadku gdy właściwy organ lub producent odkryją błędy w przekazanych danych, niezwłocznie powiadamią o tym Komisję i Agencję, przesyłając sprawozdanie o błędzie do centralnego repozytorium danych lub do Business Data Repository i wysyłając wiadomość e-mail na adresy, o których mowa w pkt 1.1.
 - 3.4. Komisja przy wsparciu Agencji weryfikuje zgłoszone błędy i, w stosownych przypadkach, poprawia dane w rejestrze.
 - 3.5. Komisja przy wsparciu Agencji udostępnia elektroniczne formaty elektroniczne przekazywania danych, o których mowa w pkt 1.1 i 2.3, z odpowiednim wyprzedzeniem przed terminem przekazania danych.
-

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/957

z dnia 28 czerwca 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swobodny przepływ pracowników, swoboda przedsiębiorczości oraz swoboda świadczenia usług są podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego zapisanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Unia usprawnia wykonywanie i egzekwowanie tych zasad po to, by zagwarantować przedsiębiorstwom równe warunki działania, a także zapewnić poszanowanie praw pracowniczych.
- (2) Swoboda świadczenia usług obejmuje prawo przedsiębiorstw do świadczenia usług na terytorium innego państwa członkowskiego i do tymczasowego delegowania w tym celu swoich pracowników na terytorium tego państwa członkowskiego. Zgodnie z art. 56 TFUE ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii są zakazane w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia.
- (3) Zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej Unia ma wspierać sprawiedliwość społeczną i ochronę socjalną. Zgodnie z art. 9 TFUE Unia przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań ma brać pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także wysokim poziomem kształcenia, szkolenia i ochrony zdrowia ludzkiego.
- (4) Ponad dwadzieścia lat po przyjęciu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE ⁽⁴⁾ konieczne okazało się przeprowadzenie oceny, czy akt ten nadal zapewnia właściwą równowagę między koniecznością wspierania swobody świadczenia usług i zapewnienia równych warunków działania z jednej strony, a koniecznością ochrony praw pracowników delegowanych z drugiej. Aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów i doprowadzić do rzeczywistej konwergencji społecznej, równoległe do zmiany dyrektywy 96/71/WE priorytetowo należy traktować wdrożenie i egzekwowanie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 75 z 10.3.2017, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. C 185 z 9.6.2017, s. 75.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 maja 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

- (5) Wystarczające i dokładne dane statystyczne w dziedzinie delegowania pracowników mają kluczowe znaczenie, zwłaszcza jeśli chodzi o liczbę pracowników delegowanych w poszczególnych sektorach zatrudnienia i państwach członkowskich. Państwa członkowskie i Komisja powinny gromadzić i monitorować takie dane.
- (6) Zasada równego traktowania i zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową są zapisane w prawie Unii począwszy od traktatów założycielskich. Zasada równej płacy została wprowadzona prawem wtórnym i dotyczy nie tylko równości kobiet i mężczyzn, ale także pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, pracowników zatrudnionych w niepełnym i pełnym wymiarze godzin oraz pracowników tymczasowych i porównywalnych pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie użytkownika. Zasady te obejmują zakaz podejmowania jakichkolwiek środków, które mogą powodować bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową. Przy stosowaniu tych zasad należy brać pod uwagę stosowne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (7) Właściwe organy i podmioty powinny być w stanie sprawdzić, w oparciu o krajowe ustawodawstwo i/lub praktykę, czy warunki zakwaterowania pracowników delegowanych zapewniane, bezpośrednio lub pośrednio, przez pracodawcę są zgodne z przepisami krajowymi w państwie członkowskim, do którego delegowani są pracownicy (zwanym dalej „przyjmującym państwem członkowskim”), mającymi również zastosowanie do pracowników delegowanych.
- (8) Pracownikom delegowanym wysyłanym tymczasowo ze swojego normalnego miejsca pracy w przyjmującym państwie członkowskim do innego miejsca pracy, powinny przysługiwać co najmniej takie same dodatki lub zwrot wydatków na pokrycie kosztów podróży, wyżywienia i zakwaterowania przewidziane dla pracowników znajdujących się z dala od domu z powodów zawodowych, jakie przysługują pracownikom miejscowym w tym państwie członkowskim. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie w odniesieniu do wydatków ponoszonych przez pracowników delegowanych, którzy muszą podróżować do i ze swojego normalnego miejsca pracy w przyjmującym państwie członkowskim. Należy unikać podwójnych płatności z tytułu kosztów podróży, wyżywienia i zakwaterowania.
- (9) Delegowanie ma charakter tymczasowy. Pracownicy delegowani zazwyczaj wracają do państwa członkowskiego, z którego zostali delegowani, po zakończeniu pracy, na potrzeby której zostali delegowani. Jednak z uwagi na długotrwały charakter niektórych przypadków delegowania oraz ze względu na związek między rynkiem pracy przyjmującego państwa członkowskiego a pracownikami delegowanymi na takie długie okresy, w przypadku gdy delegowanie trwa przez okres dłuższy niż 12 miesięcy przyjmujące państwa członkowskie powinny zapewnić, by przedsiębiorstwa delegujące pracowników na ich terytorium gwarantowały stosowanie wobec tych pracowników dodatkowych warunków zatrudnienia, których stosowanie do pracowników w państwie członkowskim, w którym wykonywana jest praca, jest obowiązkowe. Okres ten powinien zostać przedłużony w przypadku złożenia przez usługodawcę umotywowanego powiadomienia.
- (10) Zapewnienie pracownikom lepszej ochrony jest niezbędne dla zagwarantowania swobody świadczenia usług na sprawiedliwych zasadach zarówno w perspektywie krótko-, jak i długoterminowej, w szczególności poprzez zapobieganie nadużywaniu praw gwarantowanych w Traktatach. Przepisy zapewniające taką ochronę pracowników nie mogą jednak wpływać na prawo przedsiębiorstw delegujących pracowników na terytorium innego państwa członkowskiego do powoływania się na swobodę świadczenia usług w tym w sytuacjach, gdy okres delegowania przekracza 12 lub, w stosownych przypadkach, 18 miesięcy. Wszelkie przepisy mające zastosowanie do pracowników delegowanych w związku z delegowaniem na okres przekraczający 12 lub, w stosownych przypadkach, 18 miesięcy muszą zatem być do pogodzenia z tą swobodą. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ograniczenie swobody świadczenia usług dopuszcza się wyłącznie wtedy, gdy uzasadniają je nadrzędne względy interesu publicznego, i pod warunkiem że ograniczenia te są proporcjonalne i konieczne.
- (11) Jeżeli okres delegowania przekracza 12 lub, w stosownych przypadkach, 18 miesięcy, dodatkowymi warunkami zatrudnienia, których stosowanie ma być zagwarantowane przez przedsiębiorstwo delegujące pracowników na terytorium innego państwa członkowskiego, powinni być objęci pracownicy, którzy są delegowani w celu zastąpienia innych pracowników delegowanych wykonujących to samo zadanie w tym samym miejscu, co ma zapewnić, by takie zastępstwa nie były wykorzystywane do obchodzenia przepisów, które normalnie miałyby zastosowanie.
- (12) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE⁽¹⁾ wyrażona jest zasada, że podstawowe warunki pracy i zatrudnienia pracowników tymczasowych powinny odpowiadać co najmniej warunkom, jakie miałyby zastosowanie do tych pracowników, gdyby zostali oni bezpośrednio zatrudnieni przez przedsiębiorstwo użytkownika na tym samym stanowisku. Zasada ta powinna mieć również zastosowanie do pracowników tymczasowych delegowanych na terytorium innego państwa członkowskiego. W przypadku gdy zastosowanie ma ta zasada, przedsiębiorstwo użytkownika powinno poinformować agencję pracy tymczasowej o warunkach pracy i wynagrodzeniu, które stosuje względem swoich pracowników. Państwa członkowskie mogą pod pewnymi warunkami odstąpić od zasady równego traktowania i równej płacy na mocy art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 2008/104/WE. W przypadku gdy stosuje się takie odstępstwo, agencja pracy tymczasowej nie potrzebuje informacji na temat warunków pracy w przedsiębiorstwie użytkownika, a zatem wymóg informowania nie powinien mieć zastosowania.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9).

- (13) Doświadczenie pokazuje, że pracownicy, którzy zostali wynajęci przez przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencję pośrednictwa pracy przedsiębiorstwu użytkownikowi, są czasem wysyłani na terytorium innego państwa członkowskiego w ramach transnarodowego świadczenia usług. Takim pracownikom należy zapewnić ochronę. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by przedsiębiorstwo użytkownik poinformowało przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencję pośrednictwa pracy o pracownikach delegowanych, którzy tymczasowo pracują na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym zwyczajowo pracują dla przedsiębiorstwa pracy tymczasowej lub agencji pośrednictwa pracy lub dla przedsiębiorstwa użytkownika, tak by umożliwić pracodawcy stosowanie, odpowiednio do przypadku, warunków zatrudnienia, które są dla pracownika delegowanego korzystniejsze.
- (14) Niniejsza dyrektywa, podobnie jak dyrektywa 96/71/WE, powinna pozostawać bez uszczerbku dla stosowania rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ i (WE) nr 987/2009 ⁽²⁾.
- (15) Z uwagi na wysoce mobilny charakter pracy w międzynarodowym transporcie drogowym wdrożenie niniejszej dyrektywy w tym sektorze budzi szczególne wątpliwości i trudności prawne, które mają zostać rozwiązane w przepisach szczegółowych dotyczących transportu drogowego, w ramach pakietu o mobilności, wzmacniających również zwalczanie oszustw i nadużyć.
- (16) Na prawdziwie zintegrowanym i konkurencyjnym rynku wewnętrznym przedsiębiorstwa konkurują w oparciu o takie czynniki jak wydajność, skuteczność oraz wykształcenie i kwalifikacje siły roboczej, a także jakość swoich towarów i usług oraz stopień ich innowacyjności.
- (17) Do kompetencji państw członkowskich należy ustanowienie przepisów dotyczących wynagrodzenia w oparciu o ich krajowe ustawodawstwo i/lub praktykę. Kształtowanie wynagrodzeń leży wyłącznie w gestii państw członkowskich i partnerów społecznych. Należy dołożyć szczególnych starań, by nie podważać krajowych systemów kształtowania płac ani swobody zaangażowanych stron.
- (18) Przy porównywaniu wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi delegowanemu i wynagrodzenia należnego zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką przyjmującego państwa członkowskiego pod uwagę należy brać kwotę wynagrodzenia brutto. Porównywać należy całkowite kwoty wynagrodzenia brutto, a nie poszczególne elementy składowe wynagrodzenia, które są obowiązkowe zgodnie z niniejszą dyrektywą. Niemniej, aby zapewnić przejrzystość i ułatwić właściwym organom i podmiotom przeprowadzanie kontroli, konieczne jest, by wszystkie elementy składowe wynagrodzenia można było wystarczająco szczegółowo zidentyfikować zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką państwa członkowskiego, z którego delegowano pracownika. Dodatki z tytułu delegowania należy uznawać za część wynagrodzenia i brać pod uwagę przy porównywaniu kwot wynagrodzenia brutto, chyba że dodatki te dotyczą wydatków faktycznie poniesionych w związku z delegowaniem, takich jak koszty podróży, wyżywienia i zakwaterowania.
- (19) Dodatki z tytułu delegowania często służą kilku celom. W zakresie, w jakim ich celem jest zwrot wydatków poniesionych w związku z delegowaniem, takich jak koszty podróży, wyżywienia i zakwaterowania, nie powinny być one uznawane za część wynagrodzenia. Do państw członkowskich należy ustanowienie – zgodnie z ich krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką – przepisów dotyczących zwrotu takich wydatków. Pracodawca powinien dokonywać zwrotu takich wydatków pracownikom delegowanym zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką mającymi zastosowanie do danego stosunku pracy.
- (20) Z uwagi na znaczenie dodatków z tytułu delegowania, unikać należy niepewności co do tego, które składniki takich dodatków są przyznawane jako zwrot wydatków poniesionych w związku z delegowaniem. Cały dodatek powinien być uznawany za wypłacany jako zwrot wydatków, chyba że warunki zatrudnienia wynikające z przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, umów zbiorowych, orzeczeń arbitrażowych lub umów, które mają zastosowanie do stosunku pracy, określają, które składniki dodatku są przyznawane jako zwrot wydatków poniesionych w związku z delegowaniem, a które są częścią wynagrodzenia.
- (21) Elementy składowe wynagrodzenia i inne warunki zatrudnienia przewidziane w krajowym ustawodawstwie lub umowach zbiorowych, o których mowa w niniejszej dyrektywie, powinny być jasne i przejrzyste dla wszystkich przedsiębiorstw i pracowników delegowanych. Ponieważ przejrzystość i dostęp do informacji ma kluczowe znaczenie dla pewności prawa i dla egzekwowania prawa, uzasadnione jest, w odniesieniu do art. 5 dyrektywy 2014/67/UE, rozszerzenie obowiązku publikacji informacji o warunkach zatrudnienia przez państwa członkowskie na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej, tak by obejmował on wykaz elementów składowych wynagrodzenia, które uznano za obowiązkowe, a także dodatkowe warunki zatrudnienia mające zastosowanie do przypadków delegowania na podstawie niniejszej dyrektywy przekraczających 12 lub, w stosownych przypadkach, 18 miesięcy. Każde państwo członkowskie powinno zapewnić, by informacje umieszczone na jednej oficjalnej

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

krajowej stronie internetowej były dokładne i regularnie aktualizowane. Wszelkie sankcje nakładane na przedsiębiorstwo za nieprzestrzeganie warunków zatrudnienia, które mają być stosowane wobec pracowników delegowanych, powinny być proporcjonalne, a wymiar sankcji powinien uwzględniać w szczególności, czy informacje na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej dotyczące warunków zatrudnienia są przedstawione zgodnie z art. 5 dyrektywy 2014/67/UE, z poszanowaniem autonomii partnerów społecznych.

- (22) Dyrektywa 2014/67/UE przewiduje szereg przepisów służących zapewnieniu, aby przepisy dotyczące delegowania pracowników były egzekwowane i przestrzegane przez wszystkie przedsiębiorstwa. Art. 4 tej dyrektywy określa elementy faktyczne, które mogą być brane pod uwagę przy całościowej ocenie konkretnych sytuacji w celu stwierdzenia, czy rzeczywiście ma miejsce delegowanie, oraz w celu zapobiegania nadużyciom i obchodzeniu przepisów.
- (23) Przed rozpoczęciem delegowania pracodawcy winni podjąć odpowiednie środki w celu przekazania pracownikom podstawowych informacji na temat warunków zatrudnienia w odniesieniu do delegowania zgodnie z dyrektywą Rady 91/533/EWG ⁽¹⁾.
- (24) Niniejsza dyrektywa określa – przy jednoczesnym poszanowaniu różnorodności krajowych stosunków pracy – zrównoważone ramy dotyczące swobody świadczenia usług i ochrony pracowników delegowanych, które są niedyskryminujące, przejrzyste i proporcjonalne. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla stosowania warunków zatrudnienia korzystniejszych dla pracowników delegowanych.
- (25) Z myślą o przeciwdziałaniu nadużyciom w sytuacjach podwykonawstwa oraz w celu ochrony praw pracowników delegowanych państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/67/UE w celu zapewnienia odpowiedzialności w związku z podwykonawstwem.
- (26) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie dyrektywy 96/71/WE, należy wzmocnić koordynację pomiędzy właściwymi organami i/lub podmiotami państw członkowskich i współpracę na poziomie Unii w dziedzinie zwalczania oszustw związanych z delegowaniem pracowników.
- (27) W ramach zwalczania oszustw związanych z delegowaniem pracowników europejska platforma na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej (zwana dalej „platformą”), utworzona na mocy decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344 ⁽²⁾, powinna, zgodnie ze swoim mandatem, uczestniczyć w monitorowaniu i ocenie przypadków oszustw, poprawiać realizację i sprawność współpracy administracyjnej pomiędzy państwami członkowskimi, opracować mechanizmy alarmowe oraz służyć pomocą i wsparciem w zakresie wzmocnionej współpracy administracyjnej i wymiany informacji między właściwymi organami i podmiotami. W ramach tych działań platforma powinna ściśle współpracować z Komitetem Ekspertów ds. Delegowania Pracowników ustanowionym decyzją Komisji 2009/17/WE ⁽³⁾.
- (28) Transnarodowy charakter pewnych przypadków oszustw lub nadużyć związanych z delegowaniem pracowników uzasadnia konkretne środki mające na celu wzmocnienie transnarodowego wymiaru kontroli, postępowań wyjaśniających i wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami lub podmiotami danych państw członkowskich. W tym celu, w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w dyrektywach 96/71/WE i 2014/67/UE, w szczególności w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2014/67/UE, właściwe organy lub podmioty powinny dysponować niezbędnymi możliwościami zgłaszania takich sytuacji i wymiany informacji w celu zapobiegania oszustwom i nadużyciom oraz ich zwalczania.
- (29) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do składania w uzasadnionych przypadkach wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288 z 18.10.1991, s. 32).

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/344 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 12).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2009/17/WE z dnia 19 grudnia 2008 r. ustanawiająca Komitet Ekspertów ds. Delegowania Pracowników (Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 26).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(30) Należy odpowiednio zmienić dyrektywę 96/71/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 96/71/WE

W dyrektywie 96/71/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie „Przedmiot i zakres stosowania”;
- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„-1. Niniejsza dyrektywa zapewnia ochronę pracownikom delegowanym w czasie trwania delegowania w związku ze swobodą świadczenia usług, poprzez ustanowienie bezwzględnie obowiązujących przepisów dotyczących warunków pracy oraz ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, które muszą być przestrzegane.

-1a. Niniejsza dyrektywa nie wpływa w jakikolwiek sposób na korzystanie z praw podstawowych uznanych w Państwach Członkowskich i na poziomie Unii, w tym z prawa do strajku czy swobody podejmowania strajku lub innych działań objętych szczególnymi systemami stosunków pracy w Państwach Członkowskich, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką. Niniejsza dyrektywa nie narusza również prawa do negocjowania, zawierania i egzekwowania umów zbiorowych ani podejmowania działań zbiorowych zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) jako przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencja pośrednictwa pracy wynajmują pracownika przedsiębiorstwu użytkownikowi, prowadzącemu działalność gospodarczą lub działającemu na terytorium Państwa Członkowskiego, o ile przez cały okres delegowania istnieje stosunek pracy pomiędzy przedsiębiorstwem pracy tymczasowej lub agencją pośrednictwa pracy a pracownikiem.”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Jeżeli pracownik, który został wynajęty przedsiębiorstwu użytkownikowi przez przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencję pośrednictwa pracy, o których mowa w lit. c), ma wykonywać pracę w ramach transnarodowego świadczenia usług w rozumieniu lit. a), b) lub c) przez przedsiębiorstwo użytkownika na terytorium innego Państwa Członkowskiego niż państwo, w którym pracownik zwyczajowo pracuje dla przedsiębiorstwa pracy tymczasowej lub dla agencji pośrednictwa pracy, lub dla przedsiębiorstwa użytkownika, pracownik ten jest uznawany za delegowanego na terytorium tego Państwa Członkowskiego przez przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencję pośrednictwa pracy, z którymi pracownik ten pozostaje w stosunku pracy. Przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencja pośrednictwa pracy są uznawane za przedsiębiorstwo, o którym mowa w ust. 1, i w pełni przestrzegają odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE (*).

Przedsiębiorstwo użytkownik informuje przedsiębiorstwo pracy tymczasowej lub agencję pośrednictwa pracy, które wynajęły pracownika, z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem pracy, o której mowa w akapicie drugim.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa Członkowskie zapewniają, bez względu na to, jakie prawo ma zastosowanie do danego stosunku pracy, by przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1, gwarantowały, w oparciu o zasadę równego traktowania, pracownikom, którzy zostali delegowani na ich terytorium, stosowanie warunków zatrudnienia obejmujących następujące zagadnienia, które w Państwie Członkowskim, gdzie wykonywana jest praca, określane są przez:

— przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, i/lub

- umowy zbiorowe lub orzeczenia arbitrażowe uznane za powszechnie stosowane lub które w innym przypadku mają zastosowanie zgodnie z ust. 8:
 - a) maksymalne okresy pracy i minimalne okresy wypoczynku;
 - b) minimalny wymiar płatnego corocznego urlopu wypoczynkowego;
 - c) wynagrodzenie wraz ze stawką za godziny nadliczbowe; niniejsza litera nie ma zastosowania do uzupełniających pracowniczych programów emerytalnych;
 - d) warunki wynajmu pracowników, w szczególności przez przedsiębiorstwa pracy tymczasowej;
 - e) zdrowie, bezpieczeństwo i higiena w miejscu pracy;
 - f) środki ochronne w zakresie warunków zatrudnienia kobiet ciężarnych lub kobiet bezpośrednio po urodzeniu dziecka, dzieci i młodzieży;
 - g) równe traktowanie kobiet i mężczyzn, a także inne przepisy w zakresie niedyskryminacji;
 - h) warunki zakwaterowania pracowników, w przypadku gdy jest ono zapewniane przez pracodawcę pracownikom znajdującym się daleko od ich normalnego miejsca pracy;
 - i) stawki dodatków lub zwrot wydatków na pokrycie kosztów podróży, wyżywienia i zakwaterowania dla pracowników znajdujących się daleko od domu z powodów zawodowych.

Lit. i) ma zastosowanie wyłącznie do wydatków na pokrycie kosztów podróży, wyżywienia i zakwaterowania ponoszonych przez pracowników delegowanych, jeżeli wymaga się od nich podróży do i z ich normalnego miejsca pracy w Państwie Członkowskim, na terytorium którego zostali delegowani, lub jeżeli zostali czasowo wysłani przez swojego pracodawcę z tego normalnego miejsca pracy do innego miejsca pracy.

Do celów niniejszej dyrektywy pojęcie wynagrodzenia jest określone zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pracownik jest delegowany, i oznacza wszystkie elementy składowe wynagrodzenia obowiązkowe na mocy krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, lub na mocy umów zbiorowych lub orzeczeń arbitrażowych, które zostały uznane w tym Państwie Członkowskim za powszechnie stosowane lub które w innym przypadku mają zastosowanie zgodnie z ust. 8.

Bez uszczerbku dla art. 5 dyrektywy 2014/67/UE państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej informacje o warunkach zatrudnienia, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką, bez zbędnej zwłoki i w przejrzysty sposób, na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej, o której mowa w tym artykule, w tym informacje o elementach składowych wynagrodzenia, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, oraz o wszystkich warunkach zatrudnienia zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu.

Państwa Członkowskie zapewniają, by informacje podawane na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej były dokładne i aktualne. Komisja podaje na swojej stronie internetowej adresy tych oficjalnych krajowych stron internetowych.

W przypadku gdy informacje na jednej oficjalnej krajowej stronie internetowej nie wskazują, z naruszeniem art. 5 dyrektywy 2014/67/UE, które warunki zatrudnienia mają być stosowane, okoliczność ta jest brana pod uwagę, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką, przy określaniu sankcji w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w zakresie w jakim jest to niezbędne do zapewnienia ich proporcjonalności.”;

- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy rzeczywisty okres delegowania przekracza 12 miesięcy, państwa członkowskie zapewniają, bez względu na to, jakie prawo ma zastosowanie do danego stosunku pracy, aby przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1, gwarantowały, w oparciu o zasadę równego traktowania, pracownikom, którzy zostali delegowani na ich terytorium, poza warunkami zatrudnienia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, także stosowanie wszelkich mających zastosowanie warunków zatrudnienia, które w Państwie Członkowskim, gdzie wykonywana jest praca, określone są przez:

— przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, i/lub

— umowy zbiorowe lub orzeczenia arbitrażowe uznane za powszechnie stosowane lub które w innym przypadku mają zastosowanie zgodnie z ust. 8.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu nie ma zastosowania do następujących kwestii:

- a) procedur, formalności i warunków zawierania i rozwiązywania umów o pracę, w tym klauzul o zakazie konkurencji;
- b) uzupełniających pracowniczych programów emerytalnych.

W przypadku złożenia przez usługodawcę umotywowanego powiadomienia, Państwo Członkowskie, w którym świadczona jest usługa, przedłuża do 18 miesięcy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo, o którym mowa w art. 1 ust. 1, zastępuje pracownika delegowanego innym pracownikiem delegowanym wykonującym to samo zadanie w tym samym miejscu, okresem delegowania do celów niniejszego ustępu jest łączny czas trwania okresów delegowania poszczególnych pracowników delegowanych.

Wyrażenie „to samo zadanie w tym samym miejscu” w akapicie czwartym niniejszego ustępu interpretuje się uwzględniając między innymi charakter usługi, która ma być świadczona, pracę, która ma zostać wykonana, oraz adres(y) miejsca pracy.

1b. Państwa Członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. c), gwarantowały pracownikom delegowanym stosowanie warunków zatrudnienia, które mają zastosowanie zgodnie z art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE (*) do pracowników tymczasowych wynajętych przez agencje pracy tymczasowej prowadzące działalność gospodarczą w Państwie Członkowskim, w którym wykonywana jest praca.

Przedsiębiorstwo użytkownik informuje przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. c), o warunkach zatrudnienia, które stosuje w odniesieniu do warunków pracy i wynagrodzenia w zakresie objętym akapitem pierwszym niniejszego ustępu.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9).”;

- c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Ust. 1–6 nie stanowią przeszkody dla stosowania warunków zatrudnienia korzystniejszych dla pracowników.

Dodatki z tytułu delegowania uznaje się za część wynagrodzenia, chyba że są wypłacane jako zwrot wydatków faktycznie poniesionych w związku z delegowaniem, takich jak koszty podróży, żywienia i zakwaterowania. Pracodawca, bez uszczerbku dla ust. 1 akapit pierwszy lit. h), dokonuje zwrotu takich wydatków pracownikowi delegowanemu zgodnie z krajowym ustawodawstwem i/lub praktyką mającymi zastosowanie do danego stosunku pracy.

W przypadku gdy warunki zatrudnienia mające zastosowanie do stosunku pracy nie określają, czy i które składniki dodatku z tytułu delegowania są wypłacane w formie zwrotu wydatków faktycznie poniesionych w związku z delegowaniem, a które są częścią wynagrodzenia, uznaje się, że cały dodatek jest wypłacany w formie zwrotu wydatków.”;

- d) w ust. 8 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„W przypadku braku systemu uznawania umów zbiorowych lub orzeczeń arbitrażowych za powszechnie stosowane w rozumieniu akapitu pierwszego, lub w uzupełnieniu do takiego systemu, państwa członkowskie mogą, jeśli tak postanowią, oprzeć się na:

- umowach zbiorowych lub orzeczeniach arbitrażowych, które są powszechnie stosowane do wszystkich podobnych przedsiębiorstw w danym obszarze geograficznym, zawodzie lub przemyśle, i/lub
- umowach zbiorowych, które zostały zawarte przez najbardziej reprezentatywne w skali kraju organizacje pracodawców i pracowników oraz są stosowane na całym terytorium kraju,

o ile ich zastosowanie w stosunku do przedsiębiorstw, o których mowa w art. 1 ust. 1, gwarantuje równość traktowania – w przypadku dziedzin wymienionych w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu i, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do warunków zatrudnienia, których stosowanie ma być zagwarantowane pracownikom delegowanym zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu – tych przedsiębiorstw i innych przedsiębiorstw, o których mowa w niniejszym akapicie, które znajdują się w podobnej sytuacji.

W rozumieniu niniejszego artykułu równość traktowania ma miejsce wówczas, gdy przedsiębiorstwa krajowe w podobnej sytuacji:

- podlegają w danym miejscu lub sektorze tym samym obowiązkom co przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1, w odniesieniu do dziedzin wymienionych w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu oraz, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do warunków zatrudnienia, których stosowanie ma być zagwarantowane pracownikom delegowanym zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu, oraz
- od których wymaga się spełnienia powyższych obowiązków z tym samym skutkiem.”;

e) ust. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 ust. 1, gwarantowały pracownikom, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. c), dodatkowo do warunków zatrudnienia, o których mowa w ust. 1b niniejszego artykułu stosowanie innych warunków, które mają zastosowanie do pracowników tymczasowych w Państwie Członkowskim, w którym wykonywana jest praca.

10. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody w stosowaniu przez państwa członkowskie, zgodnie z Traktatami, w odniesieniu do przedsiębiorstw krajowych i do przedsiębiorstw z innych Państw Członkowskich – w oparciu o zasadę równego traktowania – warunków zatrudnienia dotyczących kwestii innych niż te, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, w przypadku gdy wynikają one z przepisów dotyczących porządku publicznego.”;

3) w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie przewidują współpracę pomiędzy właściwymi organami lub podmiotami, w tym organami publicznymi, które zgodnie z prawem krajowym odpowiadają za nadzorowanie warunków zatrudnienia, o których mowa w art. 3, w tym na poziomie Unii. Taka współpraca polega w szczególności na udzielaniu odpowiedzi na uzasadnione wnioski tych organów lub podmiotów o informacje dotyczące transnarodowego wynajmowania pracowników oraz na zwalczaniu oczywistych nadużyć lub na reagowaniu na ewentualne przypadki nielegalnej działalności, takie jak transnarodowe przypadki pracy nierejestrowanej i fikcyjnego samozatrudnienia związane z delegowaniem pracowników. W przypadku gdy właściwy organ lub podmiot w Państwie Członkowskim, z którego pracownik jest delegowany, nie dysponują informacjami, o które zwróciły się właściwy organ lub podmiot Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pracownik jest delegowany, zwracają się one o te informacje do innych organów lub podmiotów w tym Państwie Członkowskim. Komisja jest informowana w przypadku powtarzających się opóźnień w dostarczaniu takich informacji Państwu Członkowskiemu, na którego terytorium pracownik jest delegowany, i podejmuje w związku z tym odpowiednie środki.”;

4) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Monitorowanie, kontrolowanie i egzekwowanie

Państwo Członkowskie, na którego terytorium pracownik jest delegowany i Państwo Członkowskie, z którego pracownik jest delegowany, odpowiadają za monitorowanie, kontrolowanie i egzekwowanie obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie i w dyrektywie 2014/67/UE oraz podejmują odpowiednie środki w przypadku nieprzestrzegania niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa Członkowskie zapewniają w szczególności, aby pracownicy i/lub ich przedstawiciele mieli możliwość skorzystania z odpowiednich procedur gwarantujących egzekwowanie obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

W przypadku, gdy w wyniku całościowej oceny przeprowadzonej przez dane Państwo Członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2014/67/UE ustalono, że przedsiębiorstwo w sposób niedozwolony lub oszukańczy tworzy wrażenie, że sytuacja pracownika jest objęta zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, to Państwo Członkowskie zapewnia, by pracownik mógł korzystać z odpowiedniego ustawodawstwa i praktyki.

Państwa Członkowskie zapewniają, by niniejszy artykuł nie prowadził do objęcia danego pracownika warunkami mniej korzystnymi niż te, które mają zastosowanie do pracowników delegowanych.”;

5) wyrażenie wprowadzające w załączniku otrzymuje brzmienie:

„Rodzaje działalności, o których mowa w art. 3 ust. 2, obejmują wszystkie prace związane z budową, naprawą, utrzymaniem, przebudową lub rozbiórką budowli, a w szczególności następujące prace.”.

Artykuł 2

Przegląd

1. Komisja dokonuje przeglądu stosowania i wykonywania niniejszej dyrektywy. Do dnia 30 lipca 2023 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i wykonywania niniejszej dyrektywy i w stosownych przypadkach proponuje niezbędne zmiany niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 96/71/WE.
2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera ocenę, czy niezbędne są dalsze środki mające służyć zapewnieniu równych warunków działania i ochronie pracowników:
 - a) w przypadku podwykonawstwa;
 - b) w świetle art. 3 ust. 3 niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji odnośnie do aktu ustawodawczego zmieniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/22/WE ⁽¹⁾ w zakresie wymogów dotyczących egzekwowania prawa i ustanawiającego szczegółowe zasady w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego.

Artykuł 3

Transpozycja i stosowanie

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 30 lipca 2020 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 30 lipca 2020 r. Do tego dnia dyrektywa 96/71/WE nadal ma zastosowanie w brzmieniu sprzed zmian wprowadzonych niniejszą dyrektywą. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.
3. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do sektora transportu drogowego od daty rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego zmieniającego dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących egzekwowania prawa oraz ustanawiającego szczegółowe zasady w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylająca dyrektywę Rady 88/599/EWG (Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 35).

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/958**z dnia 28 czerwca 2018 r.****w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 46, art. 53 ust. 1 oraz art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Swoboda wyboru zawodu jest prawem podstawowym. Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „Kartą”) gwarantuje zarówno swobodę wyboru zawodu, jak i wolność prowadzenia działalności gospodarczej. Swobodny przepływ pracowników, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług są podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego zapisanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Przepisy krajowe określające dostęp do zawodów regulowanych nie powinny zatem stanowić nieuzasadnionej ani nieproporcjonalnej przeszkody w korzystaniu z tych podstawowych praw.
- (2) W obliczu braku określonych w prawie Unii szczegółowych przepisów harmonizujących wymogi dotyczące dostępu do danego zawodu regulowanego lub dotyczące jego wykonywania, państwa członkowskie posiadają kompetencje w zakresie decydowania o zasadności i sposobie regulacji danego zawodu zgodnie z zasadami niedyskryminacji i proporcjonalności.
- (3) Zasada proporcjonalności jest jedną z ogólnych zasad prawa Unii. Z orzecznictwa ⁽³⁾ wynika, że przepisy krajowe, które mogą ograniczać lub czynić mniej atrakcyjnym korzystanie z podstawowych wolności zagwarantowanych TFUE, powinny spełniać cztery przesłanki, a mianowicie powinny one być: stosowane w sposób niedyskryminujący; uzasadnione celami leżącymi w interesie publicznym; odpowiednie dla zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu; oraz nie wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (4) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE ⁽⁴⁾ przewiduje obowiązek oceny przez państwa członkowskie proporcjonalności wymogów, które ograniczają dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów, oraz obowiązek informowania Komisji o wynikach takiej oceny, rozpoczynając proces wzajemnej oceny. Oznacza to, że państwa członkowskie musiały przeprowadzić przegląd wszystkich przepisów dotyczących wszystkich zawodów regulowanych na swoim terytorium.
- (5) W wyniku wzajemnej oceny stwierdzono brak jasności co do kryteriów stosowanych przez państwa członkowskie podczas oceny proporcjonalności wymogów ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów, a także niejednolity poziom kontroli takich wymogów na wszystkich poziomach regulacji. Aby uniknąć fragmentacji jednolitego rynku i wyeliminować bariery utrudniające podejmowanie i wykonywanie niektórych rodzajów działalności w ramach zatrudnienia lub na własny rachunek, powinno się przyjąć wspólne podejście na poziomie unijnym, które zapobiegłoby przyjmowaniu nieproporcjonalnych środków.
- (6) W komunikacie z dnia 28 października 2015 r. zatytułowanym „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw” Komisja stwierdziła potrzebę przyjęcia analitycznych ram proporcjonalności, które państwa członkowskie stosowałyby podczas przeglądu obowiązujących przepisów dotyczących zawodów regulowanych lub przy proponowaniu nowych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 31.8.2017, s. 43.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 21 czerwca 2018 r.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 1995 r., *Gebhard*, C-55/94, ECLI:EU:C:1995:411, pkt 37.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

- (7) Niniejsza dyrektywa ma na celu ustanowienie zasad przeprowadzania przez państwa członkowskie ocen proporcjonalności przed wprowadzeniem nowych lub zmianą istniejących przepisów regulujących zawody, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, gwarantując jednocześnie przejrzystość oraz wysoki poziom ochrony konsumentów.
- (8) Działania objęte niniejszą dyrektywą powinny dotyczyć zawodów regulowanych objętych zakresem stosowania dyrektywy 2005/36/WE. Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do wymogów ograniczających dostęp do lub wykonywanie zawodów już regulowanych lub nowych zawodów, których regulację rozważają państwa członkowskie. Niniejszą dyrektywę powinno się stosować w uzupełnieniu dyrektywy 2005/36/WE i bez uszczerbku dla innych przepisów zawartych w pozostałych aktach unijnych dotyczących dostępu do danego zawodu regulowanego lub wykonywania tego zawodu.
- (9) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla uprawnień państw członkowskich do określania sposobu organizacji i zawartości systemów kształcenia i szkolenia zawodowego, w szczególności w odniesieniu do możliwości przekazywania organizacjom zawodowym uprawnień do organizowania lub nadzorowania kształcenia i szkolenia zawodowego. Przepisy, które nie ograniczają dostępu do zawodów regulowanych ani ich wykonywania, w tym poprawki redakcyjne lub dostosowania techniczne zawartości szkoleń lub unowocześnienie przepisów dotyczących szkoleń, nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy kształcenie lub szkolenie zawodowe obejmuje wykonywanie czynności za wynagrodzeniem, należy zagwarantować swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług.
- (10) W przypadku gdy państwa członkowskie dokonują transpozycji szczegółowych wymogów dotyczących regulacji danego zawodu przewidzianych w odrębnym akcie Unii, który nie pozostawia państwom członkowskim wyboru co do konkretnego sposobu, w jaki mają one być transponowane, ocena proporcjonalności wymagana szczegółowymi przepisami niniejszej dyrektywy nie powinna mieć zastosowania.
- (11) Państwa członkowskie powinny móc polegać na wspólnych ramach regulacyjnych opartych na jasno zdefiniowanych pojęciach prawnych dotyczących różnych sposobów regulacji zawodów w Unii. Istnieje szereg sposobów regulacji zawodu, na przykład poprzez zastrzeżenie dostępu do określonej działalności lub zastrzeżenie jej wykonywania dla osób posiadających kwalifikacje zawodowe. Państwa członkowskie mogą również regulować jeden ze sposobów wykonywania zawodów poprzez ustanowienie warunków używania tytułów zawodowych lub poprzez nałożenie wymogów dotyczących kwalifikacji wyłącznie na osoby prowadzące działalność na własny rachunek, osoby wykonujące zawody regulowane zatrudnione na etacie, członków kadry kierowniczej lub przedstawicieli prawnych przedsiębiorstw, zwłaszcza w przypadku gdy działalność jest prowadzona przez osobę prawną w postaci wyspecjalizowanej firmy.
- (12) Przed wprowadzeniem nowych lub zmianą obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów, państwa członkowskie powinny oceniać, czy przepisy te są proporcjonalne. Zakres oceny powinien być proporcjonalny do charakteru, treści i skutków wprowadzanego przepisu.
- (13) Ciężar udowodnienia zasadności i proporcjonalności spoczywa na państwach członkowskich. Powody regulacji podawane przez państwa członkowskie jako uzasadnienie powinny być zatem poparte analizą stosowności i proporcjonalności środków podejmowanych przez dane państwo członkowskie i konkretnymi dowodami uzasadniającymi jego argumentację. Choć dane państwo członkowskie nie musi koniecznie przedstawiać konkretnego badania ani konkretnego dowodu lub materiałów wykazujących proporcjonalność takiego środka przed jego przyjęciem, powinno ono przeprowadzić obiektywną analizę – z uwzględnieniem szczególnych okoliczności charakteryzujących to państwo członkowskie – która wykaże, że osiągnięcie celów interesu publicznego jest rzeczywiście zagrożone.
- (14) Państwa członkowskie powinny przeprowadzać oceny proporcjonalności – w sposób obiektywny i niezależny – w tym również wtedy, gdy zawód jest regulowany pośrednio poprzez przekazanie uprawnień do takiej regulacji określonego organowi zawodowemu. Oceny te mogą zawierać opinię uzyskaną od niezależnego organu, w tym od istniejących organów biorących udział w krajowym procesie legislacyjnym, któremu dane państwo członkowskie powierzyło zadanie wydania takiej opinii. Ma to szczególne znaczenie, gdy ocenę przeprowadzają samorząd terytorialny, organy regulacyjne lub organizacje zawodowe, które, dzięki znajomości warunków lokalnych i posiadaniu specjalistycznej wiedzy, mogą w niektórych przypadkach najlepiej identyfikować cele interesu publicznego, lecz ich wybory strategiczne mogą działać na korzyść już istniejących na rynku podmiotów kosztem tych, które dopiero na niego wchodzi.
- (15) Proporcjonalność nowych lub zmienionych przepisów ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub ich wykonywanie należy monitorować po ich przyjęciu. Przegląd proporcjonalności restrykcyjnego środka krajowego dotyczącego zawodów regulowanych powinien opierać się nie tylko na celowości tego środka krajowego w czasie jego wprowadzania, ale także na jego skutkach ocenionych po jego wprowadzeniu. Ocena proporcjonalności środka krajowego powinna opierać się na zmianach zaistniałych w obszarze danego zawodu regulowanego od momentu przyjęcia środka.

- (16) Jak potwierdzono w obowiązującym orzecznictwie, zakazane są wszelkie nieuzasadnione ograniczenia wynikające z prawa krajowego ograniczającego swobodę przedsiębiorczości lub swobodę świadczenia usług, w tym wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową bądź miejsce zamieszkania.
- (17) W przypadkach gdy podejmowanie i wykonywanie działalności w ramach zatrudnienia lub działalności na własny rachunek jest uzależnione od dostosowania się do wymogów dotyczących szczególnych kwalifikacji zawodowych, które państwa członkowskie ustanowiły bezpośrednio lub pośrednio, konieczne jest zapewnienie, aby wymogi te były zasadne z punktu widzenia celów interesu publicznego w rozumieniu TFUE, a mianowicie porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i zdrowia publicznego, lub z punktu widzenia nadrzędnych względów interesu publicznego uznanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Niezbędne jest również wyjaśnienie, że do nadrzędnych względów interesu publicznego uznanych przez Trybunał Sprawiedliwości należą między innymi: utrzymanie równowagi finansowej systemu zabezpieczenia społecznego; ochrona konsumentów, usługobiorców – w tym poprzez zagwarantowanie jakości rzemiosła – i pracowników; zabezpieczenie rzetelnego wymiaru sprawiedliwości; zagwarantowanie uczciwości transakcji handlowych; walka z nadużyciami finansowymi i zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania oraz skuteczność nadzoru podatkowego; bezpieczeństwo transportu; ochrona środowiska i terenów miejskich; zdrowie zwierząt; własność intelektualna; zabezpieczenie i ochrona narodowego dziedzictwa historycznego i artystycznego; celów polityki społecznej; oraz celów polityki kulturowej. Zgodnie z obowiązującym orzecznictwem względy czysto ekonomiczne obejmujące sprzyjanie gospodarce krajowej ze szkodą dla podstawowych wolności, a także względy czysto administracyjne, takie jak przeprowadzanie kontroli lub zbieranie danych statystycznych, nie mogą stanowić nadrzędnych względów interesu publicznego.
- (18) Do państw członkowskich należy określenie poziomu ochrony, którą chciałyby zapewnić w odniesieniu do celów interesu publicznego, oraz ustalenie właściwego poziomu regulacji w granicach wynikających z zasady proporcjonalności. Fakt, iż jedno państwo członkowskie stosuje mniej restrykcyjne przepisy niż inne państwo członkowskie, nie oznacza, że przepisy tego drugiego państwa są nieproporcjonalne, a zatem niezgodne z prawem Unii.
- (19) Jeśli chodzi o ochronę zdrowia publicznego zgodnie z art. 168 ust. 1 TFUE, w ramach opracowywania i realizacji wszystkich polityk i działań Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego. Niniejsza dyrektywa jest w pełni zgodna z tym celem.
- (20) Aby zagwarantować proporcjonalność wprowadzanych przez państwa członkowskie przepisów oraz zmian do obowiązujących przepisów, państwa członkowskie powinny rozważyć kryteria oceny proporcjonalności oraz dodatkowe kryteria, które są istotne w przypadku zawodu regulowanego będącego przedmiotem analizy. Gdy państwo członkowskie ma zamiar uregulować dany zawód lub zmienić obowiązujące przepisy, powinno wziąć pod uwagę charakter ryzyka związanego z założonymi celami interesu publicznego, w szczególności ryzyko ponoszone przez usługobiorców, w tym konsumentów, osoby wykonujące zawody regulowane lub osoby trzecie. Należy również pamiętać o asymetrii informacji, która zazwyczaj występuje w obszarze usług świadczonych w ramach zawodów regulowanych między konsumentami a osobami wykonującymi zawody regulowane, gdyż osoby wykonujące zawody regulowane dysponują wysokim poziomem wiedzy technicznej, której konsumenci mogą nie posiadać.
- (21) Wymogi dotyczące kwalifikacji zawodowych powinno się uznawać za konieczne tylko wtedy, gdy istniejące środki, takie jak przepisy dotyczące bezpieczeństwa produktów lub ochrony konsumentów, okazują się nieodpowiednie lub nie do końca skuteczne, aby osiągnąć zamierzony cel.
- (22) Aby spełnić wymóg proporcjonalności, środek powinien być odpowiedni do zapewnienia realizacji wyznaczonego celu. Środek powinien zostać uznany za odpowiedni do zapewnienia realizacji wyznaczonego celu wyłącznie w przypadku, gdy rzeczywiście odzwierciedla zamiar realizacji celu w sposób spójny i systematyczny, na przykład gdy podejmowane działania mające na celu wyeliminowanie podobnych rodzajów ryzyka związanego z określoną działalnością są porównywalne lub gdy wszelkie odstępstwa od ograniczeń stosowane są zgodnie z założonym celem. Ponadto środek krajowy powinien skutecznie przyczynić się do osiągnięcia założonego celu, a zatem nie powinno się uznawać go za odpowiedni, gdy nie przynosi żadnych skutków w zakresie, który miał uzasadniać jego wprowadzenie.
- (23) Państwa członkowskie powinny w należyty sposób uwzględnić całościowy wpływ danego środka na swobodny przepływ osób i usług w Unii, na wybór dla konsumentów oraz na jakość świadczonych usług. Na tej podstawie państwa członkowskie powinny w szczególności ustalić, czy zakres ograniczeń dostępu do zawodów regulowanych lub wykonywania tych zawodów jest proporcjonalny do wagi założonych celów i oczekiwanych korzyści.
- (24) Państwa członkowskie powinny porównywać analizowany środek krajowy z mniej restrykcyjnymi środkami alternatywnymi, które pozwoliłyby osiągnąć ten sam cel, jednak bez nakładania tyłu ograniczeń. Jeżeli środki są uzasadnione wyłącznie ochroną konsumentów, a stwierdzone ryzyko ogranicza się do relacji pomiędzy osobą wykonującą zawód regulowany a konsumentem, a zatem nie wywiera negatywnego wpływu na osoby trzecie, państwa członkowskie powinny ocenić, czy ich cel można osiągnąć za pomocą środków mniej restrykcyjnych

niż zastrzeganie czynności zawodowych dla osób wykonujących zawody regulowane. Na przykład w przypadku gdy konsumenci mogą w racjonalny sposób dokonywać wyboru pomiędzy skorzystaniem a nieskorzystaniem z usług wykwalifikowanych osób wykonujących zawody regulowane, należy zastosować mniej restrykcyjne środki, takie jak ochrona tytułu zawodowego lub wpis do rejestru osób wykonujących dany zawód regulowany. W przypadkach, w których środki mają na celu zapobieganie ryzyku poważnej szkody dla celów interesu publicznego, takich jak zdrowie publiczne, należy rozważyć zastosowanie regulacji w postaci czynności zastrzeżonych i ochrony tytułu zawodowego.

- (25) W stosownych przypadkach, biorąc pod uwagę charakter i treść środka będącego przedmiotem analizy, państwa członkowskie powinny również rozważyć następujące elementy: związek pomiędzy zakresem działalności zawodowej wykonywanej w ramach danego zawodu regulowanego a wymaganymi kwalifikacjami zawodowymi; złożoność zadań, w szczególności w odniesieniu do poziomu, charakteru i czasu trwania szkolenia lub wymaganego doświadczenia; istnienie różnych ścieżek do osiągnięcia kwalifikacji zawodowych; możliwość dzielenia czynności zastrzeżonych dla określonych osób wykonujących zawody regulowane z innymi osobami wykonującymi zawody regulowane; oraz stopień autonomii w wykonywaniu zawodu regulowanego, w szczególności gdy czynności związane z zawodem regulowanym wykonywane są pod kontrolą należycie wykwalifikowanej osoby wykonującej zawód regulowany, na której spoczywa odpowiedzialność w tym zakresie.
- (26) Niniejsza dyrektywa uwzględni postęp naukowy i technologiczny oraz przyczynia się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, w tym również w środowisku cyfrowym. Z uwagi na tempo zmian technologicznych i postępu naukowego aktualizacje w zakresie wymogów dostępu mogą się okazać szczególnie ważne dla niektórych rodzajów zawodów, w szczególności dla usług świadczonych drogą elektroniczną w ramach zawodów regulowanych. W przypadku gdy państwo członkowskie reguluje zawód, należy wziąć pod uwagę, że wskutek rozwoju naukowego i technologicznego asymetria informacji między osobami wykonującymi zawody regulowane a konsumentami a może się zmniejszać lub zwiększać. W przypadku gdy rozwój naukowy i technologiczny wiąże się z poważnymi zagrożeniami dla realizacji celów interesu publicznego, do państw członkowskich należy zachęcanie w razie potrzeby osób wykonujących zawody regulowane do dostosowania się do tych zmian.
- (27) Państwa członkowskie powinny przeprowadzać kompleksową ocenę okoliczności przyjęcia i wprowadzenia środka oraz analizować w szczególności skutek nowych lub zmienionych przepisów w połączeniu z innymi wymogami ograniczającymi dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów. Podejmowanie i wykonywanie niektórych rodzajów działalności może być uwarunkowane zgodnością z pewnymi wymogami, takimi jak reguły dotyczące organizacji zawodu, obowiązkowa przynależność do organizacji lub instytucji zawodowej, etyka zawodowa, nadzór i odpowiedzialność. W związku z tym przy ocenianiu skutku nowych lub zmienionych przepisów państwa członkowskie powinny brać pod uwagę istniejące wymogi, w tym w zakresie ustawicznego rozwoju zawodowego, obowiązkową przynależność do organizacji lub instytucji zawodowej, systemy rejestracji lub zezwoleń, ograniczenia ilościowe, szczególne wymogi dotyczące formy prawnej i własności udziałów, ograniczenia terytorialne, ograniczenia multidyscyplinarne i zakaz łączenia funkcji, wymogi dotyczące ubezpieczenia, wymagania w zakresie znajomości języka w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu, wymogi dotyczące ustalonej minimalnej lub maksymalnej wysokości honorariów oraz wymogi dotyczące reklamowania się.
- (28) Aby osiągnąć cele interesu publicznego, właściwe może być wprowadzenie dodatkowych wymogów. Sam fakt, że powinny być oceniane ich osobne lub połączone skutki, nie oznacza, że wymogi te są *prima facie* nieproporcjonalne. Na przykład obowiązek ustawicznego rozwoju zawodowego może być odpowiedni w celu zapewnienia, aby osoby wykonujące zawody regulowane śledziły na bieżąco postęp w swoich poszczególnych dziedzinach, o ile nie przewiduje on dyskryminujących lub nieproporcjonalnych warunków ze szkodą dla nowych uczestników rynku. Podobnie można uznać, że obowiązkowa przynależność do organizacji lub instytucji zawodowej jest odpowiednia w przypadkach, gdy państwo powierza takim organizacjom lub instytucjom zawodowym zadanie ochrony istotnych celów interesu publicznego, na przykład poprzez nadzorowanie legalnego wykonywania zawodu lub organizowanie bądź nadzorowanie ustawicznego szkolenia zawodowego. W przypadku gdy niezależność wykonywania zawodu nie może być odpowiednio zagwarantowana za pomocą innych środków, państwa członkowskie mogą rozważyć wprowadzenie środków ochronnych, takich jak ograniczenie udziałów posiadanych przez osoby spoza zawodu lub przepis przewidujący, że większość praw głosu ma znajdować się w posiadaniu osób wykonujących dany zawód, o ile takie środki nie wykraczają poza to, co jest konieczne do ochrony celu interesu publicznego. Państwa członkowskie mogą rozważyć ustanowienie wymogów dotyczących ustalonej minimalnej lub maksymalnej wysokości honorariów, do których będą musieli stosować się usługodawcy, w szczególności w odniesieniu do usług, w przypadku których jest to konieczne dla skutecznego zastosowania zasady zwrotu kosztów, o ile takie ograniczenia są proporcjonalne i przewidziane są w razie potrzeby odstępstwa od minimalnej lub maksymalnej wysokości honorariów. W przypadku gdy dodatkowe wymogi powielają wymogi, które zostały już wprowadzone przez dane państwo członkowskie w kontekście innych przepisów lub procedur, takie wymogi nie mogą zostać uznane za proporcjonalne do osiągnięcia zamierzonego celu.
- (29) Na podstawie tytułu II dyrektywy 2005/36/WE państwa członkowskie nie mogą nakładać na usługodawców z siedzibą w innym państwie członkowskim, świadczących tymczasowo i okazjonalnie usługi w ramach zawodu regulowanego, wymogów lub ograniczeń zakazanych na mocy tej dyrektywy, takich jak uzyskanie zezwolenia od organizacji lub instytucji zawodowej, rejestracja w takiej organizacji lub instytucji, członkostwo w takiej organizacji lub instytucji bądź też posiadanie przedstawicieli na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w celu

uzyskania dostępu do zawodów regulowanych lub wykonywania tych zawodów. W razie potrzeby państwa członkowskie mogą wymagać od usługodawców, którzy pragną świadczyć usługi tymczasowo, przedstawienia informacji w formie pisemnego oświadczenia, które muszą oni złożyć przed rozpoczęciem świadczenia usług i co roku odnawiać. Zatem w trosce o ułatwienie świadczenia usług w ramach zawodów regulowanych należy ponownie podkreślić, biorąc pod uwagę tymczasowy lub okazjonalny charakter usługi, że wymogi, takie jak automatyczna rejestracja tymczasowa, członkostwo pro forma w organizacji lub instytucji zawodowej, uprzednio składane oświadczenie i wymogi dotyczące dokumentów oraz wszelkie opłaty i koszty powinny być proporcjonalne. Wymogi te nie powinny prowadzić do nieproporcjonalnych obciążeń dla usługodawców ani utrudniać lub zmniejszać atrakcyjności korzystania ze swobody świadczenia usług. Państwa członkowskie powinny w szczególności ocenić, czy wymóg dostarczenia pewnych informacji i dokumentów zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE, oraz możliwość uzyskania dalszych szczegółowych informacji dzięki współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w ramach systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym są proporcjonalne oraz są wystarczające, by zapobiec poważnemu ryzyku obchodzenia przez usługodawców obowiązujących przepisów. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak mieć zastosowania do środków, które mają służyć zagwarantowaniu przestrzegania mających zastosowanie warunków zatrudnienia.

- (30) Jak potwierdzono w obowiązującym orzecznictwie, zdrowie i życie ludzkie zajmuje najważniejsze miejsce wśród interesów chronionych TFUE. W związku z tym państwa członkowskie powinny należycie uwzględnić cel polegający na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego przy ocenie wymogów dotyczących zawodów związanych z opieką zdrowotną, takich jak czynności zastrzeżone, ochrona tytułu zawodowego, wymóg ustawicznego rozwoju zawodowego czy reguły dotyczące organizacji zawodu, etyki zawodowej i nadzoru, przy poszanowaniu określonych w dyrektywie 2005/36/WE minimalnych wymogów w zakresie wykształcenia. Państwa członkowskie powinny w szczególności zapewnić, by regulacje dotyczące zawodów związanych z opieką zdrowotną, mających wpływ na zdrowie publiczne i bezpieczeństwo pacjentów, były proporcjonalne i przyczyniały się do zagwarantowania dostępu do opieki zdrowotnej, uznanego za prawo podstawowe w Karcie, a także dostępu obywateli do bezpiecznej, skutecznej i wysokiej jakości opieki zdrowotnej na swoim terytorium. Przy określaniu polityki w dziedzinie usług opieki zdrowotnej należy brać pod uwagę konieczność zagwarantowania dostępności, wysokiej jakości usług oraz odpowiedniego i bezpiecznego zaopatrzenia w produkty lecznicze odpowiadające potrzebom w zakresie zdrowia publicznego na terytorium danego państwa członkowskiego, jak również potrzebę zapewnienia niezależności zawodowej pracowników służby zdrowia. W odniesieniu do uzasadnienia regulacji zawodów związanych z opieką zdrowotną, państwa członkowskie powinny uwzględnić cel, jakim jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego, w tym dostępności i wysokiej jakości opieki zdrowotnej dla obywateli, odpowiedniego i bezpiecznego zaopatrzenia w produkty lecznicze, z uwzględnieniem zakresu swobody, o którym mowa w art. 1 niniejszej dyrektywy.
- (31) Dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego kluczowe jest zapewnienie, by państwa członkowskie informowały obywateli, stowarzyszenia przedstawicielskie i inne stosowne zainteresowane strony, w tym partnerów społecznych, przed wprowadzeniem nowych lub zmianą istniejących wymogów ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów. Państwa członkowskie powinny angażować wszystkie zainteresowane strony i umożliwiać im przedstawianie uwag. W stosownych przypadkach i w miarę potrzeb państwa członkowskie powinny przeprowadzać konsultacje publiczne zgodnie z ich procedurami krajowymi.
- (32) Państwa członkowskie powinny także w pełni uwzględnić przysługujące obywatelom prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości zagwarantowane na mocy art. 47 Karty oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Z powyższego wynika, że zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym oraz z zasadami konstytucyjnymi sądy krajowe powinny mieć możliwość oceny proporcjonalności wymogów objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, aby zapewnić każdej osobie fizycznej lub prawnej prawo do skutecznego środka odwoławczego od ograniczeń swobody wyboru zawodu, swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług.
- (33) W celu wymiany informacji na temat najlepszych praktyk państwa członkowskie powinny podejmować niezbędne działania w celu zachęcania do dzielenia się z innymi państwami członkowskimi odpowiednimi i regularnie aktualizowanymi informacjami na temat regulacji dotyczących zawodów oraz na temat skutków takich regulacji. Komisja powinna ułatwiać taką wymianę.
- (34) W celu zwiększenia przejrzystości i promowania ocen proporcjonalności opartych na porównywalnych kryteriach informacje przedłożone przez państwa członkowskie, bez uszczerbku dla art. 346 TFUE, powinny być łatwo dostępne w bazie danych zawodów regulowanych, co umożliwi innym państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przedkładanie uwag Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu. Uwagi te powinny być uwzględniane przez Komisję w jej sprawozdaniu zbiorczym sporządzanym na podstawie dyrektywy 2005/36/WE.
- (35) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcie nieproporcjonalnych ograniczeń dostępu do zawodów regulowanych lub wykonywania tych zawodów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na zakres tego działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie określono wspólne ramy prawne dotyczące przeprowadzania ocen proporcjonalności przed wprowadzeniem nowych lub przed zmianą obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, gwarantując jednocześnie wysoki poziom ochrony konsumentów. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na kompetencje – wobec braku harmonizacji – ani na zakres swobody państw członkowskich w kwestii podejmowania decyzji co do zasadności i sposobu regulacji danego zawodu zgodnie z zasadami niedyskryminacji i proporcjonalności.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do objętych zakresem stosowania dyrektywy 2005/36/WE przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych państw członkowskich, ograniczających dostęp do zawodu regulowanego, wykonywanie tych zawodów lub jeden ze sposobów ich wykonywania, w tym używanie tytułów zawodowych i wykonywanie działalności zawodowej dozwolonej posiadaczowi takiego tytułu.
2. Jeżeli szczegółowe wymogi dotyczące regulacji danego zawodu zostały ustanowione w odrębnym akcie Unii, który nie pozostawia państwom członkowskim wyboru co do konkretnego sposobu, w jaki mają one być transponowane, odpowiadające im przepisy niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 2005/36/WE.

Dodatkowo stosuje się następujące definicje:

- a) „ochrona tytułu zawodowego” oznacza formę regulacji zawodu, w przypadku której używanie tytułu w ramach wykonywania działalności zawodowej lub zespołu działalności zawodowych jest uzależnione, bezpośrednio bądź pośrednio, na mocy przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych, od posiadania szczególnych kwalifikacji zawodowych oraz w przypadku której nieuprawnione używanie tytułu podlega karze;
- b) „czynności zastrzeżone” oznaczają formę regulacji zawodu, w przypadku której dostęp do działalności zawodowej lub zespołu działalności zawodowych jest zastrzeżony, bezpośrednio lub pośrednio, na podstawie przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych, dla osób wykonujących dany zawód regulowany posiadających szczególne kwalifikacje zawodowe, w tym w przypadkach dzielenia czynności z innymi zawodami regulowanymi.

Artykuł 4

Ocena *ex ante* nowych środków i monitorowanie

1. Przed wprowadzeniem nowych lub zmianą obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów państwa członkowskie przeprowadzają ocenę proporcjonalności zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej dyrektywie.
2. Zakres oceny, o której mowa w ust. 1, jest proporcjonalny do charakteru, treści i skutków przepisu.
3. Każdemu przepisowi, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy wyjaśnienie wystarczająco szczegółowe, by umożliwić ocenę zgodności z zasadą proporcjonalności.
4. Powody uznania przepisu, o którym mowa w ust. 1, za uzasadniony i proporcjonalny należy uzasadnić danymi jakościowymi i, jeśli to możliwe i wskazane, ilościowymi.
5. Państwa członkowskie zapewniają, by ocena, o której mowa w ust. 1, była przeprowadzana w obiektywny i niezależny sposób.
6. Państwa członkowskie monitorują zgodność przyjętych nowych lub zmienionych przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów z zasadą proporcjonalności, z należyтым uwzględnieniem wszelkich zmian, jakie nastąpiły od czasu przyjęcia tych przepisów.

Artykuł 5

Niedyskryminacja

Przy wprowadzaniu nowych lub zmianie obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów państwa członkowskie zapewniają, by przepisy te ani bezpośrednio, ani pośrednio nie były dyskryminujące ze względu na przynależność państwową lub miejsce zamieszkania.

Artykuł 6

Uzasadnienie ze względu na cele interesu publicznego

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przepisy ustawodawcze, wykonawcze lub administracyjne ograniczające dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów, które zamierzają wprowadzić, oraz zmiany, które zamierzają wprowadzić do obowiązujących przepisów, miały uzasadnienie w celach leżących w interesie publicznym.
2. Państwa członkowskie rozważają w szczególności, czy przepisy, o których mowa w ust. 1, są obiektywnie uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego bądź nadrzędnymi względami interesu publicznego, takimi jak utrzymanie równowagi finansowej systemu zabezpieczenia społecznego; ochrona konsumentów, usługobiorców i pracowników; zapewnienie rzetelnego wymiaru sprawiedliwości; zagwarantowanie rzetelności transakcji handlowych; zwalczanie nadużyć finansowych, zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania oraz utrzymanie skuteczności nadzoru podatkowego; bezpieczeństwo transportu; ochrona środowiska i terenów miejskich; zdrowie zwierząt; własność intelektualna; zabezpieczenie i ochrona narodowego dziedzictwa historycznego i artystycznego; cele polityki społecznej; oraz cele polityki kulturowej.
3. Motywy o charakterze czysto ekonomicznym bądź powody czysto administracyjne nie stanowią nadrzędnych względów interesu publicznego uzasadniających ograniczenie dostępu do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów.

Artykuł 7

Proporcjonalność

1. Państwa członkowskie zapewniają, by wprowadzane przez nie przepisy ustawodawcze, wykonawcze lub administracyjne ograniczające dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów oraz wprowadzane do obowiązujących przepisów zmiany były odpowiednie do zapewnienia osiągnięcia założonego celu i nie wykraczały poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
2. W tym celu przed przyjęciem przepisów, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie rozważają:
 - a) charakter ryzyka związanego z założonymi celami interesu publicznego, w szczególności ryzyko ponoszone przez usługobiorców, w tym konsumentów, przez osoby wykonujące zawody regulowane lub osoby trzecie;
 - b) to, czy obowiązujące – szczegółowe lub bardziej ogólne – przepisy, takie jak przepisy prawa z zakresu bezpieczeństwa produktów lub prawa ochrony konsumentów, są niewystarczające do osiągnięcia założonego celu;
 - c) stosowność danego przepisu pod względem jego adekwatności do osiągnięcia założonego celu i to, czy faktycznie przepis ten odzwierciedla ten cel w spójny i systematyczny sposób, a co za tym idzie przewiduje podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie zidentyfikowanych rodzajów ryzyka w podobny sposób jak w przypadku porównywalnych czynności;
 - d) wpływ na swobodny przepływ osób i usług w Unii, na wybór dla konsumentów oraz na jakość świadczonych usług;
 - e) możliwość zastosowania mniej restrykcyjnych środków dla osiągnięcia celu leżącego w interesie publicznym; na użytek niniejszej litery, jeżeli przepisy są uzasadnione wyłącznie ochroną konsumentów, a stwierdzone ryzyko ogranicza się do relacji między osobą wykonującą zawód regulowany a konsumentem, a zatem jest bez uszczerbku dla osób trzecich, państwa członkowskie oceniają w szczególności, czy cel można osiągnąć za pomocą mniej restrykcyjnych środków niż zastrzeżenie czynności;
 - f) skutki nowych lub zmienionych przepisów w połączeniu z innymi przepisami ograniczającymi dostęp do zawodu lub jego wykonywanie, a zwłaszcza sposób, w jaki nowe lub zmienione przepisy w połączeniu z innymi wymogami przyczyniają się do osiągnięcia tego samego celu interesu publicznego, oraz to, czy te przepisy są niezbędne do osiągnięcia tego samego celu interesu publicznego.

Państwa członkowskie rozważają również, stosownie do charakteru lub treści wprowadzanego lub zmienianego przepisu, następujące elementy:

- a) związek pomiędzy zakresem czynności objętych danym zawodem lub dla niego zastrzeżonych a wymaganymi kwalifikacjami zawodowymi;

- b) związek pomiędzy złożonością danych zadań a potrzebą posiadania przez osoby je wykonujące szczególnych kwalifikacji zawodowych, w szczególności w odniesieniu do poziomu, charakteru i czasu trwania szkolenia lub wymaganego doświadczenia;
- c) możliwość uzyskania kwalifikacji zawodowych w alternatywny sposób;
- d) to, czy i dlaczego czynności zastrzeżone dla pewnych zawodów mogą lub nie mogą być dzielone z innymi zawodami;
- e) stopień autonomii w wykonywaniu zawodu regulowanego oraz wpływ ustaleń dotyczących organizacji i nadzoru na osiągnięcie założonego celu, w szczególności gdy czynności związane z zawodem regulowanym są wykonywane pod kontrolą należycie wykwalifikowanej osoby wykonującej zawód regulowany, na której spoczywa odpowiedzialność w tym zakresie;
- f) postęp naukowy i technologiczny, który może faktycznie zmniejszyć lub zwiększyć asymetrię informacji między osobami wykonującymi zawody regulowane a konsumentami;

3. Do celów ust. 2 akapit pierwszy lit. f) państwa członkowskie oceniają skutki nowych lub zmienionych przepisów w połączeniu z co najmniej jednym z następujących wymogów, uwzględniając fakt, że skutki te mogą być zarówno pozytywne, jak i negatywne:

- a) czynności zastrzeżone, ochrona tytułu zawodowego lub wszelka inna forma regulacji w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE;
- b) obowiązek ustawicznego rozwoju zawodowego;
- c) reguły dotyczące organizacji zawodu, etyki zawodowej i nadzoru;
- d) obowiązkowa przynależność do organizacji lub instytucji zawodowej, systemu rejestracji lub zezwoleń, w szczególności gdy wymagania te wiążą się z posiadaniem szczególnych kwalifikacji zawodowych;
- e) ograniczenia ilościowe, w szczególności wymagania ograniczające liczbę możliwych zezwoleń lub określające minimalną lub maksymalną liczbę pracowników, kierowników lub przedstawicieli posiadających szczególne kwalifikacje zawodowe;
- f) wymogi dotyczące formy prawnej, własności udziałów lub zarządzania przedsiębiorstwem w zakresie, w którym wymogi te są bezpośrednio związane z wykonywaniem danego zawodu regulowanego;
- g) ograniczenia terytorialne, w tym gdy dany zawód jest regulowany w pewnych częściach terytorium państwa członkowskiego w odmienny sposób w stosunku do innych części;
- h) wymogi ograniczające wykonywanie zawodu regulowanego łącznie lub w spółce osobowej oraz zakaz łączenia funkcji;
- i) wymogi dotyczące ubezpieczenia lub innych środków osobistej lub zbiorowej ochrony w odniesieniu do odpowiedzialności zawodowej;
- j) wymagania w zakresie znajomości języka w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu;
- k) wymogi dotyczące ustalonej minimalnej lub maksymalnej wysokości honorariów;
- l) wymogi dotyczące reklamowania się.

4. Przed wprowadzeniem nowych lub zmianą obowiązujących przepisów państwa członkowskie zapewniają również zgodność z zasadą proporcjonalności szczegółowych wymogów dotyczących świadczenia tymczasowo lub okazjonalnie usług określonych w tytule II dyrektywy 2005/36/WE, w tym:

- a) automatycznej rejestracji tymczasowej bądź członkostwa pro forma w organizacji lub instytucji zawodowej, o czym mowa w art. 6 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2005/36/WE;
- b) uprzedniego oświadczenia składanego na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE, dokumentów wymaganych na podstawie ust. 2 tego artykułu lub wszelkich innych równoważnych wymogów;
- c) wymogu uiszczenia – wymaganego w związku z formalnościami administracyjnymi związanymi z dostępem do zawodów regulowanych lub wykonywaniem takich zawodów – opłaty lub wszelkich innych kosztów ponoszonych przez usługodawcę.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do środków przeznaczonych do zapewnienia zgodności z mającymi zastosowanie warunkami zatrudnienia, które państwa członkowskie stosują zgodnie z prawem Unii.

5. W przypadku gdy przepisy, o których mowa w niniejszym artykule, dotyczą regulacji zawodów związanych z opieką zdrowotną i mają skutki dla bezpieczeństwa pacjentów, państwa członkowskie uwzględniają cel polegający na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego.

Artykuł 8

Informacje i zaangażowanie zainteresowanych stron

1. Przed wprowadzeniem nowych lub zmianą obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów państwa członkowskie, za pomocą odpowiednich środków, udostępniają informacje obywatelom, usługobiorcom i innym stosownym zainteresowanym stronom, w tym stronom niebędącym osobami wykonującymi dany zawód.

2. Państwa członkowskie należycie angażują wszystkie zainteresowane strony oraz umożliwiają im przedstawienie uwag. W stosownych przypadkach i w miarę potrzeb państwa członkowskie przeprowadzają konsultacje publiczne zgodnie z ich procedurami krajowymi.

Artykuł 9

Skuteczny środek odwoławczy

Państwa członkowskie zapewniają dostępność skutecznego środka odwoławczego w odniesieniu do kwestii objętych niniejszą dyrektywą zgodnie z procedurami ustanowionymi w prawie krajowym.

Artykuł 10

Wymiana informacji między państwami członkowskimi

1. Do celów skutecznego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zachęcania do wymiany informacji między państwami członkowskimi na temat kwestii objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, oraz na temat szczególnego sposobu regulacji danego zawodu lub skutków takiej regulacji. Komisja ułatwia tę wymianę informacji.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o organach publicznych odpowiedzialnych za przekazywanie i otrzymywanie informacji na potrzeby stosowania ust. 1.

Artykuł 11

Przejrzystość

1. Powody uznania za uzasadnione i proporcjonalne przepisów, które zostały ocenione zgodnie z niniejszą dyrektywą i o których to powodach powiadamia się Komisję wraz z powiadomieniem o takich przepisach zgodnie z art. 59 ust. 5 dyrektywy 2005/36/WE, są odnotowywane przez państwa członkowskie w bazie danych zawodów regulowanych, o której mowa w art. 59 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE, i podawane do wiadomości publicznej przez Komisję.

2. Państwa członkowskie i inne zainteresowane strony mogą przedkładać uwagi Komisji lub państwu członkowskiemu, które powiadomiło o przepisach i o powodach uznania ich za uzasadnione i proporcjonalne. Uwagi te są uwzględniane przez Komisję w jej sprawozdaniu zbiorczym sporządzanym na podstawie art. 59 ust. 8 dyrektywy 2005/36/WE.

Artykuł 12

Przegląd

1. Do dnia 18 stycznia 2024 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrożenia i wyników działania niniejszej dyrektywy, w tym między innymi zakresu jej stosowania i skuteczności.

2. W stosownych przypadkach do sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, dołącza się odpowiednie wnioski ustawodawcze.

Artykuł 13

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 30 lipca 2020 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 czerwca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL